ROMÂNIA - ARGEŞ

TRIMESTRIAL DE INFORMAŢII CULTURALE

BULETIN CULTURAL de Mioveni

Nr. 2 / Martie 2010

Publicaţie trimestrială editată de Consiliul Local, Primăria şi Centrul Cultural al oraşului Mioveni

Editor

CONSILIUL LOCAL MIOVENI PRIMĂRIA ORAŞULUI CENTRUL CULTURAL

Răspunderea pentru conţinutul materialelor publicate revine întrutotul semnatarilor!

ISSN: 2067 - 1717

Culegere computerizată: Iuliana NEDELCU, Florina OPREA
Copertă, tehnoredactare: Iuliana NEDELCU

Redacţia: Mioveni, str. Tudor Muşatescu, Bl. V2B, parter, tel/fax: 0348.445.856
E-mail: centrulculturalmioveni@yahoo.com, ziarmiovenii@yahoo.com

INTERVIUL EDITIEI

Argentina CULCus - Director Centrul Cultural Moveni

Centrul Cultural Mioveni îşi desfăşoară activitatea din anul 2007 şi este condus cu multă abilitate de către o directoare tânără în persoana doamnei Argentina Culcuş. Colectivul Centrul Cultural Mioveni este unul tânăr, dinamic, dornic de a promova adevaratele valori tradiţionale româneşti.

R: Centrul Cultural Mioveni este cea mai nouă instituţie de cultură din oraş. În ce constă activitatea pe care o desfăşuraţi?

Argentina CULCUŞ: Organizăm o gamă variată de activităţi: spectacole, teatru, expoziţii. Centrul Cultural Mioveni desfăşoară în fiecare an aproape 100 de activităţi aprobate de Consiliul Local Mioveni în baza „Calendarului de activităţi culturale". Aceste activităţi sunt legate de sărbătorirea zilelor de importanţă istorică, zilei naţionale, poeţilor valoroşi. Încercăm să promovăm tinerii talentaţi din oraş şi să sensibilizăm publicul în ceea ce priveşte arta şi tradiţia prin organizarea de expoziţii de pictură şi de târguri tradiţionale. Avem o strânsă colaborare cu şcolile şi grădiniţele, cu care desfăşurăm, în parteneriat, mai multe festivaluri şi concursuri. Cea mai importantă activitate a noastră este Zilele oraşului Mioveni, ocazie cu care organizăm o serie de manifestări ce durează trei zile. Anul acesta oraşul Mioveni împlineşte 525 de ani de la prima atestare documentară a localităţii.

R: Cu ce "iese în faţă" Centrul Cultural pe care îl conduceţi?

A.C.: În cadrul Centrului nostru funcţionează un ansamblu de dansuri populare "Plai de dor" pregătit de coregraful Cătălin Oancea, un ansamblu vocal - instrumental de mandoline "NOVA" pregătit de prof. Florica Arsenescu, câştigător al multor concursuri din ţară cât şi în străinătate, un taraf şi o fanfară condusă de prof. Marin Iliuţă. Trebuie menţionat că ne ocupăm şi de editarea ziarului MIOVENII şi, începând cu luna decembrie a anului trecut, trimestrial tipărim Buletinul Cultural de Mioveni.

R: Vorbeaţi despre sprijinirea tinerilor.

A.C.: Da. Încercăm pe cât posibil să îi sensibilizăm pe copii, să îi atragem la activităţile noastre, să le trezim curiozitatea pentru ceea ce e tradiţional. Săptămânal, organizăm gratuit cursuri de madolină, instrumente de suflat, orgă, chitară, dans popular şi dans de societate.

R: Pe raza oraşului există câteva cămine culturale. În ce constă activitatea lor?

A.C.: Căminul Cultural Colibaşi şi Casa de Cultură Racoviţa (fostul Cămin Cultural Racoviţa) sunt filiale ale Centrului Cultural Mioveni. La Colibaşi organizăm periodic spectacole de muzică populară, în special de sărbători. La Racoviţa, fiind o clădire modernizată de curând, condiţiile sunt mult mai bune, ceea ce ne permite să realizăm spectacole de anvergură pentru cetăţeni. Tot aici, pentru că spaţiul şi dotarea o permite, se pot organiza nunţi, botezuri sau alte evenimente speciale.

A consemnat
Iuliana NEDELCU

BIBLIOTECA FRANCEZĂ VĂ AŞTEAPTĂ DE LUNI PÂNĂ VINERI ÎNTRE ORELE 08.00 – 16.00

Biblioteca franceză din oraş funcţionează de aproximativ 2 ani în incinta Centrului Cultural Mioveni şi vă aşteaptă cu peste 10.000 de volume în limba franceză şi carte tehnică. Fondul de carte franceză provine dintr-o donaţie a Asociaţiei de Prietenie Mioveni – Landerneau, iar cartea tehnică de la SC Automobile Dacia SA. Înscrierile se fac pe baza actului de identitate, sau, în cazul minorilor cu buletinul unuia dintre părinţi.

BIBLIOTECA ORĂŞENEASCĂ, O INSTITUŢIE CU TRADIŢIE

Biblioteca îşi are începuturile din 1953 când a fost înfiinţată în Racoviţa Biblioteca comunală. Aceasta îşi avea sediul într-un imobil existent şi astăzi, iar apoi mutată în Căminul Cultural constuit de locuitorii din Racoviţa. În 1989 localitatea a fost declarată oraş, astfel biblioteca a devenit orăşenească. Astăzi îşi aşteaptă cititorii cu peste 20.500 de volume.

Vă invităm să vizitaţi situl
CENTRULUI CULTURAL MIOVENI

www.centrulculturalmioveni.ro

Prima pagina | Centrul Cultural | Galerie foto / video | Biblioteci | Monumente | Contact | Harta site

căutare...

Centrul Cultural
- Program activitati
- Activitate in curs
- Evenimente
- Comunicate de presa
- Cursuri oferite
- Ansambluri si formatii
- Institutii subordonate
- Presa
- Servicii oferite

Biblioteci
- Biblioteca Franceza
- Biblioteca Oraseneasca

Monumente

8 Martie 2010

Joi, 04 Martie 2010 15:31

Conducerea Centrului Cultural Mioveni, urează tuturor doamnelor şi domnişoarelor o primăvară frumoasă plină de zâmbete, căldură sufletească şi prosperitate cu ocazia zilei de 8 Martie!

Director
Argentina Culcuş

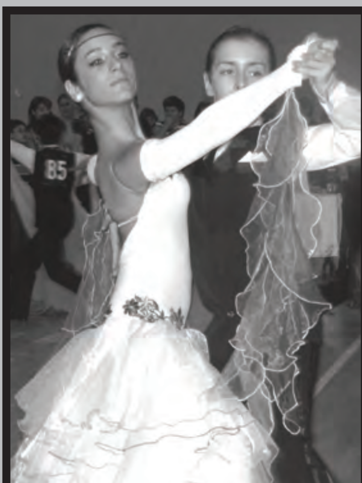
VIZITAŢI SITEUL CENTRULUI CULTURAL!

Lansat în luna decembrie site-ul Centrului Cultural Mioveni cuprinde informaţii generale despre activităţile culturale, evenimente, cursurile oferite, ansamblurile şi formaţiile aflate în subordine dar şi serviciile oferite: închirierea Casei de Cultură Racoviţa sau a unui autocar.

Site-ul oferă articole, noutati, informaţii culturale şi de utilitate generală, galerie foto şi video de la toate activităţile culturale întreprinse de instituţie.

Cei interesati pot accesa urmatoarea adresă: *www.centrulculturalmioveni.ro*.

CURSURI GRATUITE PENTRU COPIII DIN ORAŞ

Centrul Cultural Mioveni oferă copiilor şi tinerilor din oraş cursuri gratuite de mandolină, instrumente de suflat, chitară, acordeon, dans popular şi dans sportiv (de societate).

Simpozion

MIHAI EMINESCU
CEL MAI MARE POET AL ROMÂNILOR

Prima activitate a Centrului Cultural Mioveni în 2010 a fost comemorarea a 160 de ani de la naşterea poetului naţional Mihai Eminescu, marcată la Mioveni printr-un simpozion desfăşurat la Centrul Cultural Mioveni pe 15 Ianuarie. Activitatea a angrenat toate şcolile din oraş şi s-a desfăşurat pe doua secţiuni: creaţii literare şi creaţii artistico – plastice. Cele mai bune lucrări au fost premiate de organizatori.

În încheierea activităţii corul de copii al Centrului Cultural şi Grupul vocal "Doruleţul" pregătite de înv. Comănoiu Maria, au susţinut un program artistic dedicat poetului nepereche.

Premiul special pentru pictură pe sticlă:
MĂGUREANU CRISTIANA
cls. a VIII-a C
Şcoala "Liviu Rebreanu"

EMINESCU

Eminescu - o mare de cuvinte,
Un ocean de Întelesuri.
Am întors pagina
Şi luna mi-a devenit prietenă;
Am început să citesc,
Doar urmărind cu ochii printre rânduri
Şi în pâlpâirea unei flăcari care nu se stingea,
mi-am creat o lume.
O lume a mea,
Unde stihurile nu mor niciodată
Şi cuvintele reînvie când sunt rostite.
Mi se părea o iluzie
Să înţeleg cuvintele,
Vorbind în catrene şi rime.
Dar în lumina unei raze
Am înteles: fiecare cuvânt avea un nume:
Acesta era:
EMINESCU

Florentina POPA
Clasa a VII-a F
Şcoala „Liviu Rebreanu
Câştigătoarea locului I la secţiunea creaţii literare

Statuia lui Mihai Eminescu
din Cernăuţi

Locul II

PĂDUREA MEA - COPILĂRIA MEA

Este o zi minunată de vară, o zi din vacanţa mea la bunici, una dintre cele mai frumoase zile. Aici am totdeuna un loc preferat - grădina, grădina din spatele casei.

Este locul în care mă întâlnesc mereu în taină cu prietena mea cea mai bună: pădurea.

Încă de dimineaţă am simţit că acestă zi este altfel, că ceva straniu plutea în aer; simţeam că se va întâmpla ceva deosebit. M-am apropiat de ea mai cu teamă decât de obicei şi era pentru prima dată când pătrundeam în inima ei. Aici am fost întâmpinată de prietenii noştri: păsările care cântau parcă vrăjite, ariciul care mă privea uimit de după un tufiş, iepurele care sta timid uitându-se la mine.Mi se pare că toate animăluţele se uitau cumva straniu la mine.Mi se pare că am ajuns pe tărâmul fermecat, în Ţara Minunilor din poveste. Acolo, în inima codrului s-a deschis o uşă şi am pătruns cu teamă în adâncul ei. Totul era minunat, fantastic!

Deşi era pentru prima dată când ajunsesem într-un asemenea loc şi ar fi trebuit ca totul să fie necunoscut, aveam senzaţia că mai fusesem pe acolo. Florile dansau îmbrăcate în rochii de bal, copacii nu mai stăteau locului, nimic nu era trist, iar pădurea era regina balului. Am intrat şi eu în lumea lor. Am dansat cu florile, copacii m-au luat de mână şi mi-au arătat într-o fugă toate locurile. Peste tot am văzut eroii mei preferaţi din povesti. Zâne şi pitici îmi făceau din toate părţile cu măna de parcă as fi fost prietena lor dintotdeauna.

După un timp, când trebuia să plec am auzit o voce tunătoare, dar ciudat de calma:

- De ce te temi? mă întreabă vocea.

- Este târziu. Timpul a trecut aşa de repede, iar acum eu trebuie să plec. Bunicii mei nu ştiu unde sunt, s-ar putea să fie îngrijorati şi nu vreau să-i supăr.

- Timpul! Ce este timpul? Ştii tu cine sunt eu ?

- Nu...

- Eu sunt Timpul! Eu sunt Moş Timp!

- Ce bine îmi pare! Asta însemnă că mai pot să stau. Tu poţi face ceva să opreşti curgerea timpului, iar eu mai pot sta aici în lumea voastră mult timp. Poate chiar să ramân aici. Ce zici?

- Ce? Asta nu se poate!Timpul trebuie să curgă, nu am voie să-l opresc!

- Şi chiar nu poţi face nimic ca să mai pot rămâne, Moş Timp?

- Ba da! Ai putea să ne iei cu tine în sufletul tău pentru totdeauna şi aşa am putea cunoaşte şi noi lumea ta, spuse unul dintre pitici.

- Ar fi minunat! Dar cum să fac?

- Încearcă şi păstrează în suflet acestă minunată vârstă a copilariei toată viaţa.

Dacă vei şti să rămâi copil la orice vârstă, ne vei avea alături pe toţi şi vom putea să te ajutăm de câte ori vei avea nevoie de noi.

I-am îmbrăţişat pe rând, dar până să mă întorc şi sămi iau la revedere, nu mai era nimic în jurul meu. Totul dispăruse ca prin farmec, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Am fugit acasă la bunici şi le-am spus că am fost până în mijlocul pădurii, dar ceva m-a reţinut şi n-am putut spune nimic despre ce se întâmplase acolo.

L-am întrebat apoi pe bunicul care a fost cel mai bun prieten al lui din copilarie, iar el, puţin uimit de întrebarea mea, mi-a răspuns sec: pădurea. A avut şi el în vremea copilăriei lui o pădure minunată în care copacii puteau umbla, puteau dansa, iar seara când pleca acasă totul încremenea ca într-o stranie amorţeală.

Atunci mi-am dat seama că, de fapt, fiecare dintre noi avem pădurea noastră, la un moment dat şi că numai de noi depinde să o luam şi să o păstram cu noi în suflet indiferent pe unde ne-ar purta cărările vieţii.

Dumitrache Cristina
Clasa a VIII a D
Şc. " George Topârceanu "

Locul III

NOAPTEA

Noapte, noapte iar mă laşi
Singur pe cărări pustii,
Părasind cu – aceiaşi paşi
Tristele melancolii…

Stelele se strâng acum,
Roua picură pe flori.
Spune-mi, încotro să-ndrum
Paşii mei rătăcitori?

Popescu Alexandra
Clasa a II a C
Şcoala „George Topârceanu"

Menţiune

DE-AŞ FI COPIL ŞI AZI…

O, codru sfânt, şi azi vreau să mă chemi
Să mă inspir din glasul tau cel dulce,
S-alerg la tine, cân' primele geni
De soare, pe frunzele tale străluce…

Să fiu copil din nou, să cred în zâne
În prinţi, pitici şi în strigoi
În moş Crăciun, cu trăsături bătrâne,
Ce nu ne lasă ciorăpeii goi…

S-ascult din nou, cu inima curată
Un cântec lin, venit de nicăieri.
Să vad pe geam flori de gheţă, de ză-
padă
Închipuindu-mi veşnici primăveri….

Să pot să fiu, ce nu-s, şi-am fost odată
Şi azi aş alerga la umbra ta ,
Dar nu mai cred, cu inima mea toată
În cântecul şi magia ta…

Aninoiu Cristiana
Clasa a VII a C
Şcoala „Liviu Rebreanu"

DRAGOBETELE - SĂRBĂTOAREA DRAGOSTEI LA ROMÂNI

BALUL DRAGOBETELUI

Dragobetele, sărbătoarea dragostei la români a fost sărbătorită la Mioveni printr-o serie de manifestări organizate de Centrul Cultural Mioveni. La Casa de Cultură Racoviţa a avut loc „Balul Dragobetelui", acţiune desfăşurată în parteneriat cu Asociaţia Pensionarilor „Viaţă Lungă". Sala a fost ocupată la capacitate maximă de cetăţeni, în special persoane vârstnice, veniţi să asculte programul artistic al Tarafului Centrului Cultural şi al Grupului Vocal „Doruleţul".

SEARĂ DEDICATĂ CELOR TINERI

Seara a fost dedicată tineretului. DISCO DOMINO a fost locul de întâlnire al îndrăgostiţilor, care au participat la concursuri cu premii oferite de organizatori. Au fost premiate cele mai frumoase declaraţii de dragoste şi cel mai frumos dans. Supriza serii a fost momentul artistic al trupei Vacanţa Mică şi Frankfurt.

DRAGOBETELE VS. VALENTINE'S DAY

Probabil că nimic altceva nu poate defini mai bine spiritul unui popor decât străvechile sale tradiţii şi obiceiuri. Din punctul meu de vedere tradiţia unui popor reprezintă identitatea sa, ceea ce il diferenţiază esenţial de alte popoare.

Aceste două sărbători sunt dedicate celui mai pur sentiment din lume: dragostea. Una provine din America, cealaltă face parte din tradiţiile noastre. Care este deosebirea între cele două? Ce semnificaţie au ele? Cât de importante sunt aceste zile pentru noi românii? Voi încerca să arăt în pasajele următoare.

TRADIŢIA ROMÂNESCĂ

Dragobetele este o sărbătoare a iubirii din tradiţia românească, care însă nu este la fel de cunoscută, din păcate, deoarece nu a fost la fel de mediatizată. Deşi Dragobetele se sărbătoreşte la noi pe 24 februarie şi reprezintă echivalentul „Zilei Îndrăgostiţilor" de peste hotare, am ales să importăm zilele iubirii.

Credinţa populară românească spune că luna februarie era considerată luna de primăvară, iar ziua de 24 era începutul anului agricol. Este momentul în care se consideră ca natura se trezeşte, iar oamenii, intra şi ei în rezonanţă cu ea. Divinitate mitologică similară lui Eros sau Cupidon, Dragobete este considerat a fi fiul Dochiei, un bărbat chipeş şi iubareţ nevoie mare. Năvalnic, el era la daci zeul care, ca un "naş cosmic", oficia în cer la începutul primăverii nunta tuturor animalelor. În decursul anilor această tradiţie s-a extins şi la oameni. Astfel, de Dragobete, fetele şi baieţii se întâlnesc pentru ca iubirea lor sa ţină tot anul, precum a pasărilor ce se "logodesc" în această zi. Înainte de vreme, pretutindeni prin sate se auzea zicala: "Dragobetele sărută fetele!".

Tot credinţa populară spune ca cei care participă la Dragobete vor fi feriţi de boli tot anul. Aşadar: dimineaţa, îmbrăcaţi în cele mai bune haine, tinerii se întâlneau în centrul satului sau în faţa bisericii. Dacă timpul era favorabil, porneau cântând, în grupuri către pădure sau prin lunci în căutarea ghioceilor şi a altor plante miraculoase, folosite pentru descântece de dragoste. Dacă vremea era urâtă, se adunau la unii dintre ei acasă şi se ţineau de jocuri şi de poveşti. De Dragobete se făceau logodne simbolice pentru anul următor sau se făceau frăţii de sânge. În pădure, în jurul focurilor aprinse, tinerii, băieţi şi fete, stăteau de vorba. Fetele strângeau viorele şi tămâioasă, pe care le păstrau la icoane, fiind folosite apoi în diverse farmece de dragoste. Prin unele locuri, exista obiceiul ca fetele mari să strângă apa din omătul netopit sau de pe florile de fragi. Această apa era păstrată cu multă grijă pentru că avea proprietăţi magice spunându-se că e "născută din surâsul zânelor" şi putea face fetele mai frumoase şi mai drăgăstoase.

Femeile obişnuiau să atingă un bărbat din alt sat în ziua de Dragobete ca să fie drăgăstoase tot anul şi mai aveau grijă să dea mâncare buna orătăniilor din curte, păsărilor cerului, nici o vietate fiind sacrificată la Dragobete. De multe ori, flăcaii petreceau din plin de Dragobete şi prin satele vecine, ca sa le meargă bine peste vară. Se considera că Dragobetele ocrotea şi purta noroc îndrăgostiţilor, tinerilor în general, putând fi socotit un veritabil Cupidon românesc. Se spune că Dragobetele a fost transformat într-o buruiană, numită Năvalnic, de Maica Precista, după ce nesăbuitul a îndraznit să îi încurce, şi ei, cărările.

VALENTINE'S DAY SĂRBĂTOARE CATOLICĂ

De câţiva ani, la începutul lunii februarie toţi îndrăgostiţii, pornesc la shopping, hotărâţi să cumpere cadoul ideal pentru jumătatea sufletească. Deşi este o sărbătoare catolică, ziua Sfântului Valentin este pentru majoritatea românilor una importantă, un bun prilej de a sărbători împreună cu cel iubit (deşi au Dragobetele, în viziunea lor acesta nu este suficient de "cool" pentru a-l celebra).

Una din legendele legate de Sf. Valentin spune că acesta a fost un preot român martirizat în timpul persecuţiei lui Claudius în anii 269 - 270d.c. Tânăr fiind,

Valentin îi ajuta pe creştini în vremurile persecuţiei. El a fost prins şi băgat în închisoare, unde a devenit un propovăduitor. Tocmai de aceea a fost condamnat la moarte la data de 14 februarie 269.

În timpul cât a stat în închisoare el trimitea mesaje de îmbărbătare prietenilor spunându-le "Amintiţi-vă de Valentin" şi "Vă iubesc".

Ziua de 14 februarie a rămas ca o zi specială în care se sărbătorea Sf. Valentin, fiecare băiat alegând o fată care-i devenea iubită pentru o zi. Aceasta se făcea pentru a corespunde cu credinţa că împerecherea păsărilor (simbolul primăverii) are loc de ziua Sf. Valentin.

Unii dintre noi condamnă această zi, deoarece este şi una comercială, o zi în care se vând milioane de produse dedicate dragostei (inimioare, ursuleţi de pluş, cadouaşe nostime, felicitări, bomboane de ciocolată). Indiferent de polemica iscată de cele două sărbători, concluzia este că dragostea trebuie sărbătorită tot timpul.

Dacă în fiecare zi am da dovadă de suficient de multă bunătate şi dragoste de oameni, am fi siguri că vom reuşi să facem să răsară într-o oarecare măsură sentimente de dragoste şi bunavoinţă în sufletele majorităţii oamenilor cu care intram în contact, oricare ar fi ei.

Florina OPREA

SPECTACOL DE ZIUA MĂRŢIŞORULUI

Ca în fiecare an, edilii locali nu au lăsat să treacă neobservată ziua de 1 Martie, aducând un mărţişor muzical celor prezenţi în sala mare a Casei de Cultură a Sindicatelor din oraş.

Programul artistic prezentat de amfitrioana evenimentului, Argentina Culcuş, a fost susţinut de Grupul Vocal „Doruleţul" al Asociaţiei Pensionarilor „Viaţă Lungă", Ansamblul Vocal – Instrumental „NOVA" şi Ansamblul de dansuri populare „Plai de Dor" şi încheiat de îndrăgiţii interpreţi: Liliana Iordache, Daniel Chiţulescu şi Nicu Albu acompaniaţi de Taraful Centrului Cultural.

O notă aparte evenimentului a fost dată de prezentarea de rochii de mireasă şi ocazie ce a şi încheiat manifestarea.

Ansamblul de mandoline NOVA, condus de prof. Florica ARSENESCU

DE LA GORJ ÎN TOATĂ ŢARA

Artiştii Ansamblului profesionist „Doina Gorjului" şi-au arătat încă o dată măiestria, pe scena Casei de Cultură a Sindicatelor, într-un spectacol dedicat femeilor întitulat „De la Gorj în toată ţara". Spectacolul a fost unul de excepţie, artiştii au interpretat şi dansat melodii din toate zonele folclorice ale ţării, afişând totodată costume populare ce reprezintă o zestre rară, inegalabilă, ce respectă întru totul autenticul şi tradiţionalul.

Nume mari au urcat pe scenă în faţa unui public foarte numeros: Maria Loga, Victoriţa Lăcătuşu, Ileana Lăceanu, Olguţa Berbec, Valentin Samfira, Roberta Crintea, Claudia Torop, Ileana Bacâtea, Natalia Gorjanu, Georgiana Bârsac, Alexandra Bleajă, Maria Băndoiu. Doamnele şi domnişoarele au primit flori din partea organizatorilor.

Doamnele şi domnişoarele au primit flori din partea organizatorilor

ORAŞUL

Priviţi oraşul. Cimitir viu
al oamenilor printre care trăiesc
zi de zi fără să ştiu
câte sentimente cheltuiesc
şi câte din ele îmi mor sub picioare
ori sub roţile maşinilor
care plecă din parcare
fiecare cu drumul lor.
E oraşul meu, orb în simţiri,
cu gropi în asfalt şi parcuri pustii
cu străzi înguste şi semafoare - priviri,
şi serate la care toţi sunt "copii".
Cu cabluri pe sus, în pământ şi în noi
sublimări de iubire, chiar de gândire
murim în fiecare zi, înecaţi în nevoi
şi nu-i nimeni sus să ne-acorde scutire.
Curgeri molcome, fluide, de trafic
şi norii pe cer sunt din ce în ce mai gri
şi treci la ore când totu-i anarhic
cu paşi prea mărunţi sub blocuri cenuşii.
Plouă de sus şi plouă divin
plouă şi-n tine cu lacrimi de toamnă
şi-n suflet îţi e înfipt doar un spin
căci steaua de sus ţi-e singura doamnă.
Aş vrea doar să pleci, cât mai departe
de moartea ce vine din jur şi din tine
şi să fiţi singuri - tu şi iluzii deşarte-
apoi să uiţi oraşul din tine.

Bogdan COMĂNOIU

ACEASTA-I ÎNTREBAREA…

Iubirea e un lucru foarte mare
Iubita mea o are şi mai şi
Pe mine nu mă-ntrece orişicare
Totuşi mă-ntreb :"o fi sau nu o fi?"

MĂICUŢEI MELE

Am trăit un secol, n-aş dori mai mult
Nu ştiu-n veşnicie viata cum va fi
Mor cu grijă voastră, plânsul vi-l ascult
Preamăriţi iubirea şi veţi nemuri.

COMORI ASCUNSE-N FLORI

Eu am cioplit în marmură statui
Sfinţind Golgota marelui urcuş!
Când trecatorii-n treabă:"Ale cui"?
Eu plâng că-s doar un "nimeni"… nu-s Brâncuşi.

Prof. Marian MECU

CĂUTARE PRIN ANOTIMPURI…

Te-am căutat prin sunetele ploii,
În serile pline de dor
Când umbra ta din colţul odăii
Umplea un tomnatic decor.

Te-am căutat prin zăpezile iernii,
Prin neaua albastrului ger
Când lacrimile gheţei topite
Umpleau al meu gând efemer.

Te-am căutat în primăvara dulce
Cu amintiri de frezii şi lumini
Prin poze şi refrene estompate
De-atâtea frământări şi amăgiri.

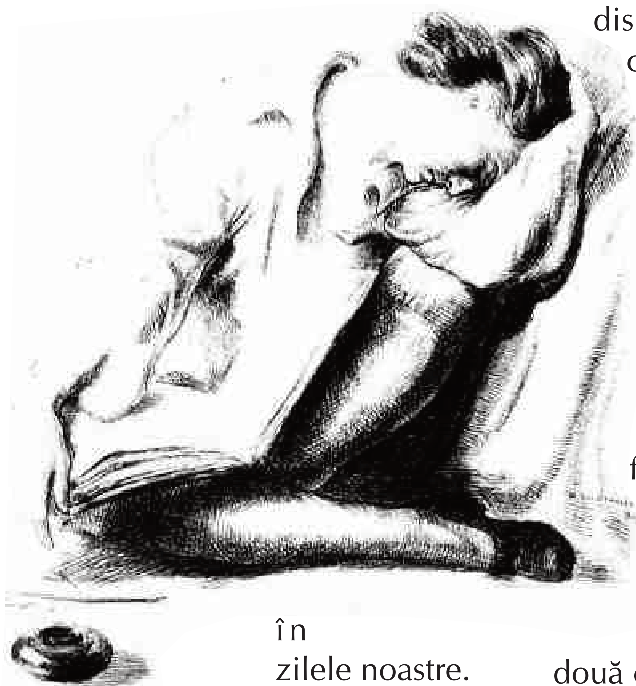
Te-am căutat într-un dulce de vară senin
Când marea cu ale ei valuri tulburate
Îmi arunca şi ultimul ei suspin
În scoicile sale uşor fermecate.

Şi sper să te găsesc într-un final
Cu tot ce mi-am imaginat eu despre tine
Să fii exact aşa cum te-am visat
În zilele şi nopţile senine.

Florina OPREA

DESPRE POEZIE ÎN 2010

Astăzi, societatea noastră se mişcă într-un ritm extrem de alert. Parcă nu mai avem timp să ne oprim asupra a ceea ce suntem, nu mai avem timp să ţinem cont de consecinţele gândurilor noastre. Iată deci, tot ceea ce scriem, dacă vrem să se adapteze şi să supravieţuiască în inevitabila nouă realitate, trebuie să se adapteze acestor cerinţe. Globalizarea este viitorul, evoluţia nu poate fi negată. Este şi cazul a ceea ce reprezintă poezia în zilele noastre.

Specialiştii în domeniu afirmă că astăzi poezia nu mai este căutată, că cititorul modern nu mai vrea poezie. Situaţia nu este însă aşa. În loc să vorbim despre o problemă în cadrul publicului, ar trebui să vorbim despre o problemă în cazul celor ce scriu poezia. Până la urmă, suntem cu toţii oameni şi facem parte din aceeaşi lume, de aceea cei care nu respectă regulile elementare ale naturii umane se autoelimină. Cititorul modern este dispus să citească şi poezie, pentru că cititorul modern nu alege pe baza criteriilor literare. Să nu mai confundăm cititorii cu criticii, pentru că aceste două categorii nu au nicio, din fericire, nicio legătură. Oamenii citesc pentru că vor să găsească pretexte generatoare de sentimente. Vrem să ne simţim bine şi căutăm orice mijloc pentru a atinge acest deziderat.

Cititorul de poezie are anumite aşteptări de la text, pe care acesta poate sau nu să i le îndeplinească. În momentul în care textul îndeplineşte aşteptările, el este apreciat, în momentul în care nu le îndeplineşte, el este respins. Nu este vorba despre teorii complexe, nu este vorba despre mecanisme de manipulare, este vorba pur şi simplu despre natural. Nu îţi place şi vrei să respingi ceea ce nu se ridică la standardele tale.

În zilele noastre, oferta s-a diversificat, poezia transformându-se într-o simplă opţiune. În cadrul peisajului literar, poezia a pierdut prestigiul de care se bucura în trecut, pentru că poezia astăzi nu mai reuşeşte să se impună, să impresioneze cititorul.

Cititorul modern nu mai acceptă astăzi să fie tratat de sus. Oamenii au nevoie de indivizi dispuşi să îi asculte şi să ţină cont de părerile lor. Dacă vrei să ai un cuvânt de spus, dacă vrei să poţi influenţa realitatea imediată, trebuie să înţelegi lumea care te înconjoară. Astăzi, oamenii îşi creează singuri modele, pentru că ei sunt capabili să o facă. Nivelul intelectual a crescut, posibilităţile de informare sunt practic nelimitate.

Tendinţa generală ţine astăzi de o formă de vulgarizare a informaţiei. Pentru a fi accesibilă, aceasta trebuie îmbrăcată într-un înveliş cât mai atrăgător. Poezia nu face excepţie. Valoarea unei informaţii este dată astăzi în primul rând de accesibilitatea ei. Mesajul care nu ajunge la cât mai mulţi cititori are un impact redus, iar mesajele care au un impact redus sunt inutile.

Pentru a reuşi să-şi impresioneze cititorii, poetul modern trebuie să îi convingă că problemele pe care el le atacă sunt şi ale lor. Ca să înceapă să fie citit, el trebuie să scrie despre ceea ce se întâmplă în jurul lui.

Florina OPREA

Proiect educaţional

UN MĂRŢIŞOR DIN INIMĂ

Şcoala Generală „George Topârceanu" a desfăşurat proiectul educaţional ***„Un mărţişor, din inimă"*** acţiune ce s-a materializat printr-o expoziţie cu vânzare, banii fiind folosiţi în scop umanitar. Proiectul, realizat cu sprijinul autorităţii publice locale şi al Centrului Cultural, a presupus confecţionarea unor lucrări artistice, mărţişoare şi felicitări, de către elevi ai claselor I – IV, folosind numai materiale din natură sau refolosibile. Lucrările au fost expuse în holul Primăriei Mioveni şi la Centrul Cultural, în zilele de 27 Februarie şi 1 şi 2 Martie, iar suma încasată în urma vânzării a fost folosită pentru cumpărarea de îmbrăcăminte şi încălţăminte pentru elevi ai şcolii proveniţi din centrele de plasament "CASA NOASTRĂ" şi "DUMBRAVA MINUNATĂ".

DUMINICĂ "ÎNCINSĂ" LA ŞCOALA "G. TOPÂRCEANU"

Etapa judeţeană a Olimpiadei Sportului Şcolar la tenis de masă s-a desfăşurat în luna februarie în sala de sport de la Şcoala "G.Topârceanu".

La competiţie au participat primii trei clasaţi ai etapelor pe cercuri pedagogice.

Arbitrajul a fost asigurat de 7 arbitrii - antrenori şi jucători de la C.S.Dacia Mioveni şi antrenori de la C.S.Topoloveni. Au participat la competiţie 27 de elevi de gimnaziu (13 fete şi 14 băieţi) şi 9 elevi de ciclu primar (4 fete şi 5 băieţi), însoţiţi de 22 de profesori reprezentând 18 şcoli din judeţ- respective 5 Cercuri pedagogice. Au lipsit de la competiţie 3 elevi (2 fete şi 1 băiat), motivele fiind necunoscute.

Sistemul de joc a fost turneu, iar rezultatele finale au fost următoarele:

■ Învăţământ primar: ● **fete**: locul I – Babătă Ana - Şc. nr. 11 Piteşti (prof. Paraschiv Cristian); ● locul II- Oprea Ionela - Şc. nr. 19 Piteşti (prof. Pribeagu Claudiu); ● locul III - Iordache Ioana - Şc. nr. 19 Piteşti (prof. Pribeagu Claudiu); ● locul IV- Ene Diana - Şc. nr. 19 Piteşti (prof. Pribeagu Claudiu). ● **băieţi:** locul I – Corbescu Marian- Şc. nr. 13 Piteşti (prof. Ţintoacă Cornelia);● locul II - Stoica Adelin- Şc. nr. 19 Piteşti (prof. Pribeagu Claudiu); ● locul III - Staicu Robert- Şc. "L.Rebreanu" Mioveni (prof. Banu Aurel); ● locul IV - Staicu Adelin - Şc. "L.Rebreanu" Mioveni (prof. Banu Aurel); ● locul V – Gheorghe Alexandru- Şc. nr. 19 Piteşti (prof. Pribeagu Claudiu).

Toţi aceşti copii au primit diplome din partea Şc. „G.Topârceanu" Mioveni, şcoală organizatoare.

■ Gimnaziu: ● **fete:** locul I – Ciopâcă Mălina- Şc. "Sf. Iacob" Câmpulung (prof. Căţoiu Claudiu); ● locul II - Voinea Lavinia - Şc. "G.Topârceanu" Mioveni (prof. Mustaţă Paul); ● locul II-IStroie Florentina - Şc. Suseni (prof. Sârbu Marian); ● locul IV - Ilie Andreea - Şc. Suseni (prof. Sârbu Marian); ● **băieţi**: locul I – Vâlceanu Daniel - Şc. nr. 1 Topoloveni (prof. Matei Liviu); ● locul II - Manole Alexandru- Colegiul "Caroll" C-lung (prof.Covâlcescu Marian); ● locul III - Pârvan Radu - Şc. nr. 1Topoloveni (prof. Matei Liviu); ● locul IV - Lăpădatu Marius - Şc. nr. 1 Topoloveni (prof. Matei Liviu).

Locurile I de la gimnaziu fete şi băieţi (Ciopâcă Mălina - Câmpulung şi Vâlceanu Daniel-Topoloveni) vor reprezenta judeţul Argeş la etapa naţională a Olimpiadei Sportului Şcolar, care, probabil, se va desfăşura la Mediaş, jud. Sibiu. De reţinut că judeţul Argeş a fost reprezentat la etapa naţională a acestei Olimpiade în 2008 şi în 2009, la băieţi, de elevii Păduraru George, respectiv Butoi Constantin, foşti elevi ai Şc. "G.Topârceanu", ambii clasându-se pe locul 8.

Prof. Paul MUSTAŢĂ,
Şc. "G.Topârceanu"

Investiţie în educaţie

LA GRĂDINIŢA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 12 S-A DESCHIS UN CENTRU DE RESURSE PENTRU EDUCAŢIE ŞI DEZVOLTARE

Oraşul Mioveni are un centru de resurse pentru educaţie şi dezvoltare (CRED) care va servi la îmbunătăţirea calităţii serviciilor educaţionale oferite de grădiniţe. Centrul, stabilit la Grădiniţa cu Program Prelungit nr. 12, va reprezenta un pol de perfecţionare a cadrelor didactice, care vor beneficia aici de tot ceea ce au nevoie pentru dezvoltarea profesională.

În luna februarie a avut loc la Gradiniţa cu Program Prelungit şi Creşă "TIC PITIC" Mioveni, deschiderea Centrului de Resurse pentru Educaţie şi Dezvoltare"- CRED. La manifestare au participat oficialităţile locale.

Acest Centru va servi la îmbunătăţirea calităţii serviciilor educaţionale prin îngrijirea şi protecţia copiilor, colaborarea cu părinţii şi cadrele didactice dar şi prin servicii de formare, informare şi consiliere.

SPRIJIN PENTRU ÎNTREAGA COMUNITATE

Centrul de Resurse pentru Educaţie şi Dezvoltare"- CRED are ca parteneri Consiliul Local Mioveni, I.S.J Argeş, psihologi, medici, părinţi, cadre didactice, asistenţi sociali. Beneficiarii acestui proiect sunt copiii mai mici de 7 ani, părinţii, cadrele didactice şi comunitatea din Mioveni.

REŢEA NAŢIONALĂ DE CENTRE

Centrul de Resurse pentru Educaţie şi Dezvoltare de la Mioveni face parte dintr-o reţea naţională de peste 300 de centre similare. Acestea sunt înfiinţate în cadrul Proiectului pentru reforma educaţiei (PRET), desfăşurat de Ministerul Educaţiei Cercetării şi Inovării cu finanţare de la Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei. CRED -urile sunt înfiinţate exclusiv în unităţile urbane şi vor oferi servicii complementare grădiniţelor, funcţionînd ca centre de informare, comunicare, formare şi diseminare a informaţiei, atât pentru părinţii copiilor preşcolari cît şi pentru personalul didactic şi nedidactic din grădiniţe şi creşe. Mai mult decît atît, la CRED se poate adresa pentru informare orice membru al comunităţii care are un proiect sau o iniţiativă ce vizează domeniul educaţiei copiilor sub şapte ani. CRED va avea în atribuţii şi stabilirea legăturii între toate serviciile destinate copiilor de vârste preşcolare din comunitate.

CONCURSUL "PROF. NICOLAE RIZEA" ŞI-A DESEMNAT CÂŞTIGĂTORII

Maria PANĂ

Consiliul Local al oraşului Mioveni, Centrul Cultural şi Centrul de Informare Europa al Primăriei Mioveni au organizat a IV-a ediţie a Festivalului – concurs de limba şi literatura română „Nicolae Rizea".
Organizatorii şi-au propus următoarele obiective:

- dezvoltarea simţului lingvistic al elevilor;
- stimularea gustului pentru lectură şi pentru o exprimare scrisă corectă;
- familiarizarea elevilor cu atmosfera de concurs şi cu o modalitate nouă de a redacta o lucrare scrisă, diferită de cea a olimpiadelor şcolare;

Concursul s-a desfăşurat astfel:

Fiecare şcoală a prezentat câte trei lucrări pentru fiecare nivel de clasă, respectiv 12 lucrări (V-VIII).

Concurenţii au trebuit să realizeze un eseu de 50 rânduri pornind de la ideea *„Totul e posibil pentru noi. De nu*?" având ca temă şcoala.

Premiile au fost:

CLASA A V-A

- **Premiul I**: *Pană Bogdan* – Şcoala „Liviu Rebreanu";
- **Premiul al II-lea**: *Crîngaşu Alexandra* – Şcoala „George Topârceanu";
- **Premiul al III-lea**: *Mandu Silvana* – Şcoala „George Topârceanu";
- **Premiu pentru participare**: *Mănescu Oana* – Şcoala „Liviu Rebreanu".

CLASA A VI-A

- **Premiul al III-lea**: *Popescu Alexia* – Şcoala „Liviu Rebreanu";

CLASA A VII-A

- **Premiul I**: *Uţă Iulia* – Şcoala „Liviu Rebreanu";
- **Premiul al II-lea**: *Petrică Roxana* – Şcoala „Liviu Rebreanu";
- **Premiul al III-lea**: *Dobre Andrei* – Liceul Teoretic „Iulia Zamfirescu".

CLASA A VIII-A

- **Premiul al III-lea**: *Lupu Claudia* – Şcoala „Liviu Rebreanu".

Premiile au fost oferite, ca de fiecare dată, de către familia Rizea, Centrul Cultural şi Centrul de Informare Europa al Primăriei oraşului Mioveni.

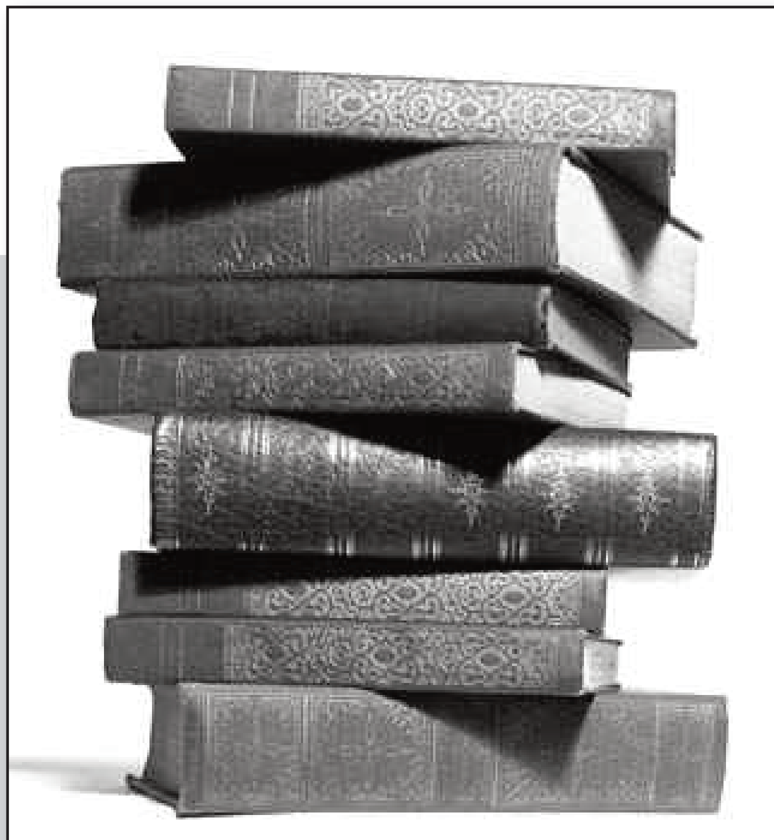

Premierea lucrărilor a avut loc la Centrul Cultural Mioveni

"TOTUL ÎN VIAŢĂ E POSIBIL, DACĂ VREI!"

Iată eseurile căştigătoare:

Elev: Alexia POPESCU
Clasa: a VI- a C
Şcoala Liviu Rebreanu , Mioveni

După cinci ani petrecuţi alături de colegii mei, nu pot uita prin câte peripeţii frumoase sau mai puţin frumoase am trecut cu toţii.

Chiar din primii ani ne-am apropiat unii de alţii, şcoala fiind cea care ne-a unit, ne-a educat si ne-a orânduit ca pe un întreg.

În şcoală fiecare copil a găsit tot spijinul în doamnele învăţătoare pe parcursul a patru ani de învăţământ primar, iar mai târziu în domnii profesori de care s-au apropiat ca de nişte părinţi iubitori şi grijulii.

Şcoala este locul unde înveţi primele litere din alfabet, unde poţi să te destăinui, unde legi prietenii pe care nu le poţi uita niciodată.

În acest lăcaş înveţi lucruri care te pot ajuta în viaţă şi te pot îndruma spre o uşă pe care o poţi deschide doar pătrunzând în acea lume.

Şcoala este locul unde poţi să pătrunzi într-o lume de basm, cu profesori care te apreciază dacă înveţi, cu locuri unde nu ai putut încă să dezlegi acea enigmă şi pe care o s-o înţelegi doar cu ajutorul logicii.

Fiecare elev şi-a găsit pe parcursul acestor ani de şcoală o ocupaţie nedesluşită încă în interiorul sufletului, dar descoperită de un profesor sau de un învaţător dornic de a cunoaşte talentul sclipitor din lăuntrul inimii de copil nevinovat.

În fiecare şcoală există activităţi extraşcolare la diferite materii unde poţi deschide o poartă spre autocunoaştere şi descoperirea talentului înnăscut.

Şcoala este locul unde înveţi să trăieşti sănătos şi să-ţi placă să-ţi traieşti copilăria din plin.

Aceasta instituţie te pregăteşte pentru un nou capitol din viaţa fiecăruia, acela de a fi adult.

În această corabie cu piraţi ce au suflete închise, care se luptă pentru a ajunge la mal, puţini reuşesc să depăşească duelul dintre reuşită şi esec.

Această luptă continuă până când fiecare pirat îşi deschide sufletelul către dascălii lor şi îşi pot înfrânge frica de a fi ascultat.

Ajunşi la mal există învinşi şi învingători: aceştia suntem noi elevii, constiincioşi şi curajoşi.

Prin tot ceea ce am învăţat şi voi învăţa mi-am dat seama că totul în viaţă este posibil dacă vrei şi dacă poţi. Nu este nicio poartă pe care să nu o deschizi cu voinţă.

Elev: Iulia - Alexandra UŢĂ
Clasa: a VII- a E
Şcoala Liviu Rebreanu , Mioveni

"CERUL E LIMITA"

În viaţă totul este posibil, însă nu toţi oamenii sunt demni de a realiza imposibilul fiindcă ei nu-şi doresc asta.

Pentru a putea trebuie să vrei, iar pentru a vrea trebuie să-ţi doreşti din tot sufletul.

Trebuie să-ţi exploatezi toate capacităţile fizice, psihice şi spirituale pentru a izbuti ceea ce alţii nici nu-şi pot închipui că pot face. Nimic nu este imposibil, ci este extraordinar de greu de obţinut. Viaţa este dată să fie a luptătorilor şi muncitorilor, adică cei care vor să-i facă faţă; de asta sunt mai fericiţi cei care sunt optimişti pentru că luptă pentru scopul lor şi au parte de ceea ce-şi doresc. Iar cei care se luptă cu greutăţile vieţii de asemenea au parte de ceea ce îşi doresc. Un pesimist nu va câştiga bătălia cu viaţa deoarece el tinde să renunţe la ea şi atunci viaţa îl va dirija aşa cum va vrea ea, nu cum vrea omul respectiv, iar asta este egal cu pierderea libertăţii.

Din cele mai vechi timpuri, omul a ţintit spre a demonstra că nu există limite, că barierele pot fi rupte indiferent de lungimea, lăţimea sau grosimea lor.

Nu este munte prea înalt ca să nu-l urci, nu e problemă prea grea să n-o rezolvi, nu e ocean prea întins să nu-i poţi atinge malul, atunci când crezi. De aceea tindem să excludem ideea că suntem limitaţi.

Într-adevăr, nu ştim totul, nu suntem desăvârşiţi, dar golurile din noi nu ar trebui să ne descurajeze, ci doar să servească asemenea unui stimul pentru a creşte zi de zi mai mult şi pentru a ne perfecţiona.

Nu ne vom cunoaşte niciodată capacităţile dacă nu le punem la încercare şi dacă nu ne stabilim un scop. Întotdeauna va rezulta întrebarea: "Dacă am ajuns până aici, oare cât de departe mai pot să merg?" Şi tot aşa, pas cu pas, ne desprindem de pământ şi putem zbura. "Cerul e limita." Oare să fie adevărat? Vom afla doar dacă încercăm.

Problema e că ne dăm bătuţi prea uşor şi la primul firicel de vânt ne clătinăm. Acest lucru ar trebui să dispară, fiindcă putem face totul şi avem persoane care ne susţin, care ne întăresc necontenit în drumul nostru.

Fiindcă noi credem că totul este posibil, putem mişca mâinile care mişcă lumea şi cererile mari duc la răspunsuri mari, iar scopurile înalte duc la realizări măreţe.

Totul e posibil pentru noi. De ce nu ?...

Între posibilitate şi imposibilitate nu există graniţe de depăşit . Atunci când ai o motivaţie puternică de a-ţi îndeplini scopurile.

Totul se poate obţine chiar dacă drumul spre reuşită este dur şi greu, atâta vreme cât doreşti din tot sufletul tău ceva, iar acea dorinţă nu este un simplu capriciu, vei găsi puterea de a merge înainte şi de a-ţi atinge scopurile, trebuie doar să vrei.

Nu construi ziduri în inima ta căci pentru a reuşi ai nevoie doar de o inimă curată, de suficientă voinţă şi în primul rând de un scop nobil. Tot ceea ce faci în viaţă să fie făcut din suflet, cu pasiune, să te străduieşti mai întâi să veghezi asupra nevoilor tale, să lupţi să le îndeplineşti, să renunţi la întrebări, să nu mai astepţi răspunsuri, să fii doar tu şi dorinţa ta. Pentru că dacă năzuieşti la ceva şi te înarmezi cu putere de sacrificiu, cu ambitia de a-ţi depăşi propriile limite şi toate obstacolele inerente ce-ţi blochează calea, atunci cu certitudine toate acestea îţi vor garanta succesul. Puterea se află în tine, trebuie doar să ştii să o cauţi.

În situaţiile acestea, nu trebuie uitat un lucru foarte important, probabil cel mai important: SPERANŢA, căci fără ea nimic nu e posibil, iar flacăra ei îţi va menţine viu visul , oricât de greu ar fi şi oricât de departe s-ar întrezări împlinirea lui.

Speranţa moare o dată cu noi, ea fiind garanţia existenţei unui vis.

Cu acestă armă, având speranţa de partea ta, poţi deveni stăpân pe destinul tău, poţi dobândi putere, curaj şi siguranţă de oriunde căci aceste trei calităţi esenţiale se află în tine.

Oamenii nu trebuie să fie înlănţuiţi de neputinţă, ci să fie determinaţi în acţiunile lor, rezistenţi la efort şi să nu abandoneze niciodată ceea ce-şi propun. Dacă îşi armonizează idealurile cu posibilitaţile lor reale de a le înfăptui, fiind realişti, ei ar dobândi ceea ce-şi propun , deoarece "totul e posibil..."

Elev: Oana Antonia MĂNESCU
Clasa: a V- a B
Mioveni

15 Septembrie- ziua începerii unui nou an şcolar, zi de mare emoţie.

O fetiţă cu codiţe păşeste timid în curtea şcolii şi intră în şcoală.

Sunt eu, elevă de clasa a V- a. Încăperea este frumoasă dar neprimitoare, parcă. Privesc în jur. Obrajii îmi ard. "Ce mă fac? Nu cunosc pe nimeni, nu o mai am alături pe doamna învăţătoare! Voi reuşi să fiu o elevă bună?"

Sunt întrebări care îmi răscolesc mintea şi sufletul.

Doi ochi blânzi, care ne închid pe fiecare într-o cutiuţă şi un glas duios, glasul domnişoarei dirigintă răspunde întrebărilor mele ,,Nu te speria!'' Totul este posibil. Trebuie doar să vrei şi să ai încredere în tine.

Şi piesa de teatru a început. Fiecare oră de curs îşi avea regizorul ei, scena şi actorii erau aceiaşi dar rolurile diferite.

Ascultam explicaţiile cu acea lumină a dorinţei de a cunoaşte, încercam să înţeleg noţiunile noi şi când tavalugul era mai greu îmi veneau în ajutor acele două cuvinte misterioase "Este posibil!".

Şi într-adevăr a fost posibil.

Am legat prietenii cu colegii şi cu domnii profesori, am pus suflet la înfrumuseţarea clasei şi m-am tot gândit cum o pot răsplăti pe domnişoara dirigintă pentru sfatul dat, pentru că a pus acea piatră de rezistenţă la temelia pregătirii mele.

Cum? Demonstrându-i că îmi place obiectul limba română, specialitatea dânsei.

Am citit mult, am pătruns în palatul de cleştar al prinţilor şi prinţeselor, am ascultat la gura sobei poveştile lui Ion Creangă, am colindat pădurea şi am ascultat murmurul izvorului alături de Mihai Eminescu şi am înţeles că ,,A vorbi frumos româneşte înseamnă a fi colindat de dor, a scrie frumos româneşte înseamnă a fi găsit cărarea dorului spre dor'', după cum spunea scriitorul Fanuş Neagu.

Rodul muncii mele este bucuria mea, rodul muncii domnişoarei dirigintă sunt eu, compunerile mele, rezultatele noastre.

Dar, cel mai mare dar câştigat este acela de a nu ceda niciodată în faţa urcuşului, de a şti să păşesc numai pe petale de trandafir ci şi pe spini pentru că "este posibil !".

Elev: Alexandra CRÂNGAŞU
Clasa: a V- a C
Şcoala George Topârceanu , Mioveni

"VISELE NE HRĂNESC SUFLETUL!"

Cu emoţie în suflet trăiesc şi acum fiorul acelei zile de toamnă, când eu păşeam timid, cu paşi înceţi spre şcoală. Eram un copil de doar şapte anişori, sfios, ruşinos, emotiv şi foarte neîncrezător în propriile mele forţe. Totdeuna mă temeam de ceva, neavând niciodată suficientă încredere în mine.

Dar timpul a trecut şi odată cu el am crescut şi am devenit un copil stăpân şi sigur pe mine, pe forţele mele, pe puterile mele. Vă întrebaţi cum de s-a putut întâmpla o aşa de mare schimbare într-un timp atât de scurt? Ce sau cine m-a putut modela atât de bine? Răspunsul este pe cât de simplu, pe atât de adevărat.

Am ajuns la şcoală, iar acesta a fost primul pas către un nou început, către o lume care avea să mă schimbe pentru totdeauna. Şi nu doar şcoala a fost cea care a contribuit la ceea ce sunt acum.

Ajunsă aici am întâlnit-o pe doamna învăţătoare, persoana care asemenea unei zâne din poveşti, avea să folosească bagheta magică nu pentru a crea palate sau haine frumoase, ci pentru a modela suflete. Ea a fost cea care a picurat în sufletul fiecăruia dintre noi bucuria cunoaşterii, a descoperirii de lucruri noi şi mai ales ne-a pus în suflet dragostea pentru frumos. Doamna învăţătoare a fost cea care ne-a învăţat să ne cunoaştem, să ne descoperim şi să ne înţelegem, pentru că numai aşa puteau şi ceilalţi să ne descopere exact cum suntem.

În cei patru ani petrecuţi împreună ne-a purtat pe covorul fermecat al cărţilor, făcându-ne să credem că şcoala nu este un loc al "torturii", ci mai degrabă locul de unde plecam în fiecare zi într-o călătorie. Adevărat, destinaţia era în fiecare zi alta.

Într-o zi eram în împărăţia cifrelor, altă dată am călătorit în timp pentru a cunoaşte mai bine istoria zbuciumată a neamului nostru, dar de cele mai multe ori fost în minunata lume a poveştilor. Glasul duios al iubitei mele învăţătoare, mi-a istorisit atât de frumos despre eroii din poveşti, încât mă visam eu a fi o prinţesă sau chiar Ileana Cosânzeana din basmele româneşti.

Dar, dintre toate învăţăturile pe care le-am primit cea mai importantă dintre ele a fost aceea de a avea încredere în ceea ce facem, de a crede cu tărie în visele noastre oricât de greu realizabile ar părea şi mai ales să credem în ceea ce suntem. Iar eu, am început să capăt această încredere prin participările mele la tot felul de concursuri sau competiţii. Acolo au încolţit semniţele încrederii în mine pe care doamna învăţătoare le sădise în sufletul meu.

Am învăţat că visele noastre ne hrănesc sufletul, că nimic nu este imposibil dacă îţi doreşti cu adevărat şi încerc în fiecare zi să nu-mi încui visele şi speranţele într-un cufăr vechi pe care să-l deschid mai târziu, când voi fi mare. Sunt convinsă că, dacă vreau, pot atinge cerul, pot dansa cu luna, şi de ce nu, pot culege în fiecare seară câte o stea pe care s-o dăruiesc cuiva drag.

De aceea, doamna învăţătoare este pentru mine, una dintre persoanele cele mai importante din viaţa mea. A ştiut să ne asculte, a avut răbdare să ne cunoască, să ne descopere. Ne-a încurajat să ne descurcăm singuri, să încercăm să rămânem copii cu sufletul indiferent de ce vârstă avem şi să ne bucurăm de tot ce ne înconjoară.

Iată cum, de la copilul timid şi neîncrezător de acum câţiva ani, am reuşit să devin stăpână pe mine, încrezătoare că totul în viaţă este posibil, dacă îţi doreşti cu adevărat. Sunt convinsă că nu aş fi reuşit fără ajutorul doamnei mele învăţătoare. Mi-am dat seama că a fost pentru mine ca un sculptor care nu a cioplit sau şlefuit vreo piatră sau vreo marmură, ci a reuşit un lucru mult mai greu, să şlefuiască suflete.

Pentru toate acestea şi pentru multe altele care nu au fost spuse – doamnă învăţătoare – vă mulţumesc!

Elev: Pană Bogdan
Clasa: a V- a C
Şcoala Liviu Rebreanu, Mioveni

Au trecut câţiva ani buni de la prima mea zi de şcoală şi mi-o amintesc de parcă ar fi fost ieri. Încă mai am la păstrare prima uniformă pe care am purtat-o.

Emoţia primei mele zile ca elev. Nu bănuiam atunci că va fi un drum lung, frumos, din care am învăţat în primul rând că viaţa e mai mult decât ceea ce se vede la suprafaţă. Era prima mare realizare.

E ciudat cum la 7-8 ani totul pare atât de simplu. Doamna învăţătoare ne-a invitat în sălile de clasă şi a strigat pentru prima dată catalogul. Ce emoţionat mă simţeam! Îmi va striga numele în faţa clasei ! M-am aşezat liniştit în prima bancă. A devenit locul în care totul era posibil. Aveam atâtea de descoperit. Şi eram atât de încântaţi de perspective. Era primul pas spre lumea oamenilor mari.

Fiecare copil era ca scos din cutie. Colegele aveau părul prins în cozi, dar ce m-a impresionat cel mai mult a fost zgomotul acela de fond: zeci de glasuri de copii, care încă îşi mai ţineau mamele de mână, care încă mai se ascundeau în spatele lor, vocea ca un tunet a directorului când ne-a spus Bine ati venit! Toate acestea îmi par atât de apropiate. Lacrimile pe care unii din noi le-au vărsat în prima zi de şcoală au fost pure. Au izvorât din teama noastră de necunoscut, teama pe care am învins-o treptat, au izvorât din bucuria noastra de a face primii paşi în viaţă, au izvorât din sufletul nostru curat. Acum nu ştiu dacă mai pot plânge cum am plans atunci.

Am fost zilele acestea să îmi revăd banca. Am constatat că a supravieţuit cu bine. Patru ani de zile am scris pe ea lucruri ce acum mi se par atât de banale. Atunci începeam să le descopăr. Unde dragoste nu e, nimic nu e. Prima mea inscripţie. Ce e ciudat e ca a devenit crezul meu. Doamna învaţătoare a devenit o a doua mamă şi ne-a luat sub aripa ei protectoare. Patru ani de zile ne-a oblojit rănile, ne-a îndrumat paşii spre o lume mai buna, o lume în care fiecare avea dreptul să viseze. A devenit o persoană dragă nouă. Fiecare s-a ataşat în felul lui de ea. Şi acum mai mergem să o vizităm când avem timp. Discuţiile noastre erau atât de puerile, atât de sincere...

Cred că asta face parte din miracolul de a fi copil. Veşnica întrebare: Ce vrei să te faci când vei fi mare? Probabil ca mulţi dintre foştii mei colegi nu îşi mai amintesc ce au raspuns, dar toţi voiau să fie pompieri, astronauţi, medici sau ingineri. Eu voiam să cresc mare. Şi atât. Din prima zi de şcoală îmi amintesc şi câte garoafe erau în buchetul de flori pe care l-am oferit învăţătoarei: cinci. Atunci am roşit pentru prima dată.

Aveam să devenim în timp o familie. Eram fericiţi că nu mai suntem nişte necunoscuţi pe stradă, salutam noii colegi zgomotos, să mă asigur că m-am auzit. Eram elev în clasa I-a şi nimic nu mi se părea imposibil. Teama, timiditatea, toate s-au destramat sub cupola mirifica a clasei. Am legat primele prietenii, care mai durează şi acum. Am desluşit primele taine ale alfabetului, acel monstru care nu ne lasă pe noi să citim ziarele, care îi punea pe părinţii noştri să ne citească ce scria la televizor.

A urmat mai târziu chinul numit tabla înmulţirii. Ce greu părea atunci să socotim cât face doi ori doi. Acum am învăţat să stăpânesc cuvintele, am învăţat şi să înmulţesc, dar nu mai ştiu să mă bucur în fiecare dimineaţă că merg la şcoală. Acel univers în care eram eroi ne aparţinea în totalitate. Acum ne rătăcim printre picături…

Elev: Petrică Roxana
Clasa: a VII- a D
Şcoala Liviu Rebreanu , Mioveni

"PRIMA ZI DE ŞCOALĂ"

Mi-aduc aminte, cu multă nostalgie, de una dintre cele mai frumoase zile de toamnă din viaţa mea de până acum, cea care mi-a oferit bucuria de a păşi pentru prima dată în universul plin de farmec şi mister al şcolii. Au trecut mulţi ani de atunci, dar totuşi amintirea acelei prime zile de şcoală va rămâne în mintea, inima şi sufletul meu ca o flacără veşnic vie!

Eram aşa de bucuroasă că merg la şcoală, parcă păşeam pe un tărâm de basm. Şcoala era castelul din poveste, iar eu bobocul cu paşi mici şi cu ghiozdanul în spate, ce strângea mîna mamei, atunci când se îndrepta spre şcoală.

Eram mândră de mine şi în acelaşi timp stăpânită de mari emoţii... M-am uitat în jur şi am văzut o mulţime de copii însoţiţi de părinţii, care, ca şi mine, aşteptau nerăbdători sa intre în acel castel farmecat. Când am păşit pragul clasei am avut pentru moment impresia că am intrat în sala de bal a celui mai mare şi mai impunător castel.

Geamurile străluceau ca nişte mari cristale, băncile frumos rânduite parcă ne chemau la ele, florile făceau şi ele plecăciuni de bun venit.

Cu voce blândă şi căldură în privire, ne-a întâmpinat, în pragul clasei zâna bună a visurilor mele: învătătorea! Din prima bancă, acolo unde am fost îndrumată de doamna învăţătoare, puteam privi la imensa tablă neagră ca abanosul, pe care erau scrise cele mai frumoase litere ce le-am văzut vreodată: BUN VENIT!

Eram fascinată de tot ceea ce se întâmpla în jurul meu şi aşteptam cu multă nerăbdare să văd ce va urma. Cărţile erau spiriduşi, iar stiloul era prietenul ce mă ajuta să scriu frumos. Trăiam pentru prima dată sentimente pe care nu le mai trăisem.

Priveam cu mult nesaţ la tot ceea ce mă înconjura. În scurt timp, îndrumat de învăţătoare, fiecare copil a fost aşezat la locul lui în bancă. În clasă s-a aşternut linişte a. Cu voce caldă, ea a început prima lecţie. Ne-au fost prezentate cărţile, programul care trebuia urmat pentru fiecare zi în parte. A urmat şi prima oră de scris! Literele aşternute pe fila imaculată a caietului, păreau mici pitici jucăuşi care alergau, se alăturau formând cuvinte menite să ne ajute în a descoperi lucruri noi.

Toţi aceşti mici omuleti păreau a asculta o fiinţă invizibilă nouă, urmând cu stricteţe indicaţiile acesteia. A urmat apoi ora de aritmetică cu cifre dansând şi spunându-şi fiecare povestea ei. Pentru a ne determina să îndrăgim şi mai mult şcoala, învăţătoarea a comparat fiecare cifră cu un anume lucru sau fiinţă. A venit şi ora de desen unde fiecare dintre noi a trebuit să dea frâu liber imaginaţiei. Eram extrem de încântată că voi putea să scriu şi să citesc şi parcă voiam ca zâna bună să vină şi să-mi dea puteri să pot învăţa totul într-o clipă.

Poveştile din abecedar începuseră să nu mai mi se pară ceva de nedesluşit, totul începea să prindă contur şi am înţeles că fiecare cuvânt are un rol bine stabilit. A urmat şi o pauză, bine-venită totuşi, deşi parcă am fi vrut să desluşim mai mult din ceea ce lumea minunată a cărţilor ne ascunsese până atunci.

După pauză, a urmat o altă surpriză de proporţii: am aflat ca zâna noastă cea bună ne va încânta auzul cu melodii cântate la vioară. Sunetul viorii şi vocea caldă a învăţătoarei ne-au fascinat. Florile, care parcă ascultau şi ele, încercau să schiţeze un dans de bun venit. Atunci am observat că şi afară, frunzele începuseră dansul, probabil că muzica se auzea dincolo de ferestre şi crăiasa toamnă a decis să ne ofere un binemeritat spectacol pentru prima noastră zi de şcoală.

Deodată clopoţelul auriu a răsunat şi atunci am aflat cu o oarecare tristeţe că prima zi de şcoală se apropie de sfârşit. Am strâns cu grijă totul şi le-am aşezat în ghiozdan, ne-am luat rămas bun de la colegi şi păşind agale am părăsit curtea şcolii. După câţiva paşi m-am întors şi am privit-o din nou. Eram fericită că reuşisem să o aduc la dimensiunile mele, că îmi aparţinea şi că puteam să cotrobăi prin fiecare colţişor şi mai ales că acolo TOTUL ERA POSIBIL!

Elev: Lupu Claudia
Clasa: a VIII- a E
Şcoala Liviu Rebreanu , Mioveni

„ŞCOALA ESTE TREAPTA PE CARE TREBUIE SĂ URCĂM PENTRU A AJUNGE ÎN VÂRF"

Şcoala este o instituţie bazată pe disciplină, educaţie şi formarea micului şcolar pentru viată. Ea este o a doua casă pentru noi elevii şi în cadrul acesteia învăţăm norme de conduită în societate, ne dezvoltăm intelectul şi parcurgem o perioadă de plină înflorire către un viitor strălucit.

Încă de la primii paşi către această nouă casă simţim o profundă emoţie şi un puternic sentiment de fericire, căci la şcoală vom gasi multe dintre răspunsurile la unele întrebări ce păreau confuze, tot aici vom găsi şi cei mai buni prieteni care pot rămâne aşa pe tot parcursul vieţii. Cei mai frumoşi ani sunt anii de şcoală. Fiecare, mai devreme sau mai târziu va gusta din cei mai frumoşi ani, anii de şcoală, anii care nu se uită ci rămân gravaţi în fiecare inimă cu cele mai minunate amintiri. Şcoala este casa şi profesorii părinţii care nu se uită niciodată şi ne aşteaptă cu dor pe fiecare să revenim.

La şcoală trecem prin mai multe etape. Prima etapă este formată din clasele I-IV, care reprezintă, de altfel, perioada noastră de formare, când a doua noastră mamă este doamna învaţătoare, persoana care ne formează comportamentul propriu şi ne deschide calea către viitor. Cea de-a doua etapăy este una mai complexă, temelia de la care pornim construirea propriului scop în viaţă. Cea de-a treia etapă este liceul care deschide calea unor noi perspective, alături de alţii copii şi alţi profesori într-o altă instituţie. Se spune că anii de liceu sunt cei mai frumoşi, dar totodată şi cei care ne supun la mai multe sacrificii, care se vor dovedi benefice pentru viitoarea noastră carieră. Apoi, şcoala continuă să facă parte din viaţa noastră prin alegerea proprie de admitere la o facultate, care este şi etapa finală a formării noastre ca cetăţean al unei ţări, precum şi opţiunea care ne va da posibilitatea alegerii unei slujbe pe care o preferăm şi suntem capabili să o realizăm.

Şcoala este treapta pe care trebuie să urcăm pentru a ajunge în vârf, acolo unde ne dorim cu toţii să ajungem pentru a ne îndeplini idealul în viaţă.

Prima încercare a fost primul sunet caracteristic oricarui începator-elev. Primul zâmbet, primul buchet de flori dăruit din suflet profesoarei, primul pas alături de învăţătoare în clasă, primul sunet al clopoţelului dus în propria mână de copil pentru a vesti 1 septembrie, toate acestea te fac să te pomeneşti într-o lume nouă, începătoare, plină de tainele învăţăturii, ale cărţilor, şi să te reculegi mai apoi în paginile timpului ca un erou al unei povestiri.

Fiecare prim sunet este un început, fiecare ultim sunet este un sfârşit şi un început al sfârşitului, de fapt în anii de şcoală se iau cele mai importante decizii şi te formezi ca personalitate pentru a-ţi crea o cale a vieţii. În anii de şcoală te simţi cel mai fericit şi vesel copil din lume, alături de colegi şi prieteni, căpătând o adevarată experienţă a vieţii.

În băncile şcolii găşeşti un simplu refugiu al sferei tale, deoarece nu eşti în singurătate, sunt şi colegii şi profesorii care te vor susţine mereu, în fiecare clipă. De asemenea, în anii de şcoală apar şi primele vise, primele dorinţe despre viitorul tău. Alături de glume şi prieteni te simţi mai curajos, stăpân pe forţele proprii şi mai încrezător. În acest minunat timp reuşeşti să devii matur, să înţelegi ceea ce doreşti să devii.

Şcoala este fundamentul, podul pe care trebuie să-l trecem ca să ne atingem scopul, este speranţa către împlinirea unui ideal, dar cea mai importantă este şansa care ni se oferă pentru a ne forma ca om demn al societaţii în care trăim. Ca o a doua locuinţă a noastră, ea este cel mai mare câstig pe care îl putem dobândi numai dacă ne exprimăm dorinţa de a-i urma calea care ne va duce la un succes garantat.

EVOLUŢIA SCHIMBĂRILOR ÎN EDUCAŢIE

Prof. Mihaela JOIŢA
Şcoala "Petre Tudose" Mălureni - Argeş

Cuvântul educaţie este de origine latină şi derivă din substantivul „educatio" care înseamnă creştere, hrănire, cultivare. Educaţia are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieţii sociale.

Educaţia este un tip particular de acţiune umană, o intervenţie sau direcţionare, o categorie fundamentală a pedagogiei.

Platon definea educaţia ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelora care dispun de ele." Aristotel, în lucrarea sa „Politica", considera că „educaţia trebuie să fie un obiect al supravegherii publice şi nu particulare".

Educaţia diferă de la o etapă istorică la alta, în funcţie de condiţiile materiale şi spirituale ale societăţii. Educaţia este un fenomen social, specific uman, care apare odată cu societatea, dintr-o anumită necesitate proprie acesteia – aceea a dezvoltării omului ca om, ca forţă de muncă şi fiinţă socială.

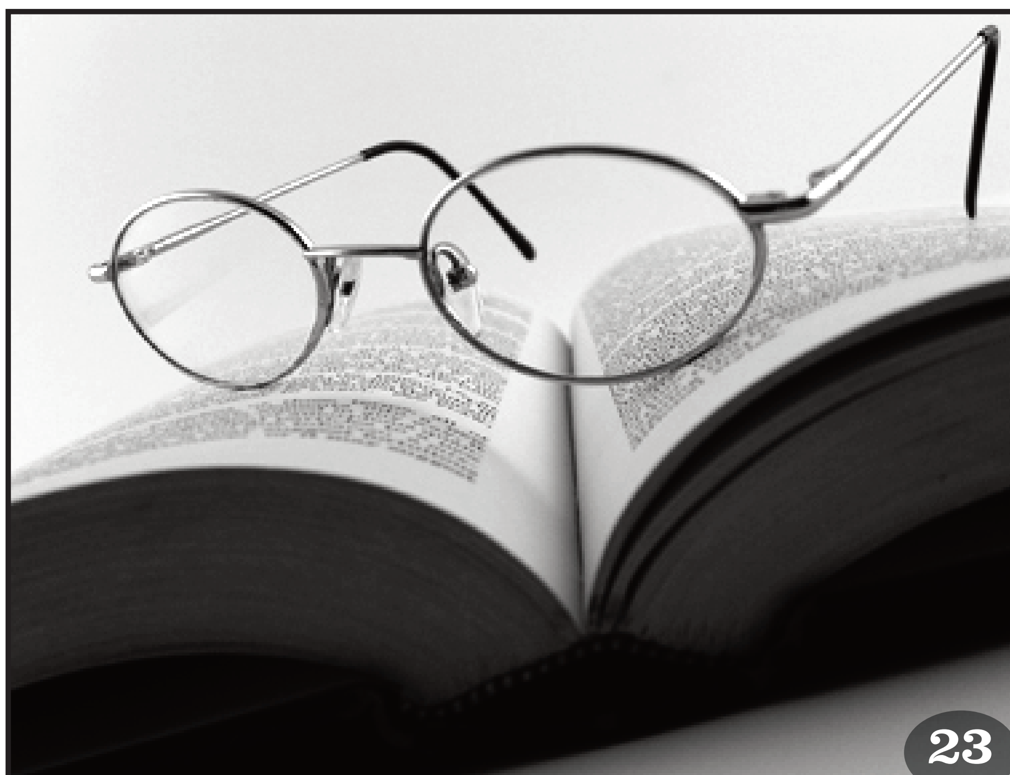
Odată cu succesiunea epocilor istorice idealul, mecanismele, conţinuturile, finalităţile educaţiei s-au schimbat, au evoluat şi s-au perfecţionat. Educaţia este supusă schimbărilor istorice.

Sistemul educaţional al românilor a cunoscut o organizare diferită, corespunzătoare principalelor etape ale dezvoltării statului. Astfel în perioada regalităţii educaţia se făcea în familie; în timpul republicii începe să se manifeste tot mai mult preocuparea pentru organizarea învăţământului; pe când în timpul imperiului sistemul de instrucţie şi educaţie capătă un caracter de stat.

În România, educaţia s-a instalat într-o schimbare, ce pare de acum înainte o condiţie necesară a dezvoltării. De unde noutatea tonului ce se remarcă în rapoartele oficiale. În ele, semnele de satisfacţie fiind mult mai rare decât mărturisirea lipsurilor. Departe de a încerca un sentiment de jenă, în semnalarea lipsurilor sau a dificultăţilor lor, autorităţile care răspund de învăţământ nu mai manifestă repulsie faţă de autocritică. Şi oricine este mult mai înclinat să le acorde încredere. Schimbarea nu este resimţită ca o constrângere, ci este dorită, chemată, provocată. Este limpede că de educaţie depinde dezvoltarea economică, tehnologică, administrativă, culturală a ţării.

Interesul manifestat pentru problemele dezvoltării tinerei generaţii au favorizat crearea unei instituţii speciale de educare, precum şi elaborarea unei teorii pedagogice privind copii de vârstă preşcolară.

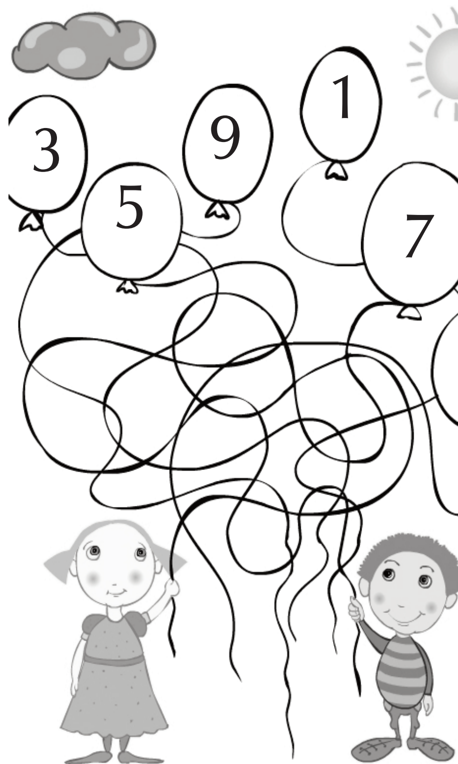
De-a lungul istoriei, educaţia şi-a demonstrat rolul vital pentru dezvoltarea civilizaţiei, culturii umanităţii, pentru creşterea gradului de ordine şi raţionalitate în viaţa socială, pentru cultivarea valorilor spirituale şi conferirea în acest fel a unui statut elevat condiţiei umane.

JOCUL DIDACTIC MATEMATIC
(NOŢIUNI GENERALE)

Înv. Carmen VOICAN
Şcoala "Liviu Rebreanu"

Structura procesului de învăţământ pe linia metodelor active de predare-învăţare oferă învăţătorului în orele de matematică un câmp larg de activitate creatoare. Comunicarea mijloceşte realizarea fenomenului educaţional în ansamblul său; ea este definită ca relaţia prin care interlocutorii se pot înţelege şi se pot influenţa reciproc.

Realizarea acestui proces în clasă face posibilă îndeplinirea multiplelor sarcini ce-i revin matematicii în şcoală, ca disciplină fundamentală. Elaborarea unei lecţii care să antreneze elevii în toate etapele ei, folosirea unor multiple forme de activitate independentă, dirijarea şi mai ales stimularea voinţei, atenţiei, interesului, gândirii şi aptitudinilor, este un obiectiv major care trebuie urmărit permanent de fiecare învăţător în munca zilnică la clasă. Abordarea în lecţii a unui demers pedagogic care să realizeze atributele esenţiale ale lecţiei de matematică: conţinut, atractivitate, eficienţă, au preocupat şi preocupă pe majoritatea învăţătorilor.

Obiectivele de referinţă ale învăţământului preşcolar vizează în special aspectele formative ale învăţării. La şcoală se continuă activitatea desfăşurată în grădiniţe şi se urmăreşte dezvoltarea fizică şi intelectuală a elevilor, însuşirea mijloacelor fundamentale de expresie umană, însuşirea calculului elementar.

Un factor esenţial al şcolii contemporane îl constituie realizarea unei participări active, creatoare a elevilor la procesul învăţării, asimilării şi aplicării în practica vieţii, a cunoştinţelor, priceperilor şi deprinderilor însuşite. În realizarea acestor sarcini o deosebită importanţă o prezintă metodele participative de predare-învăţare care să stimuleze gândirea elevilor, munca independentă, capacitatea de a aplica în practică cele învăţate.

Din constatările făcute la clasă şi citind literatura de specialitate, am ajuns la concluzia că jocul în învăţarea matematicii constituie un rol important. Pentru copil ,,jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieţii. Jocul este singura atmosferă în care fiinţa sa psihologică poate să respire şi, în consecinţă, poate să acţioneze" (,,*Psihologie de l'enfant*"- Claparede). Jucându-se, copilul descoperă şi cunoaşte lumea înconjurătoare, reflectă viaţa şi activitatea adulţilor pe care o imită în mod specific.

Jocul se poate înscrie ca o metodă activă în predarea matematicii, cu rezultate foarte bune, poate fi considerat o activitate cognitivă specifică vârstei şcolare. Personal, am acordat o atenţie deosebită acestei forme de învăţare, folosind jocurile didactice astfel încât ele să corespundă cerinţelor instructiv-educative, exigenţelor programei şcolare şi să respecte,în acelaşi timp, minunata lume a copilăriei, în care jocul îşi arată din plin multiplele valenţe educative.

Produsele creativităţii învăţătorului pot mări eficienţa comunicării instrumentale, având efecte pozitive asupra transmiterii - însuşirii de cunoştinţe.

Mulţi învăţători creează exerciţii deosebite, jocuri, povestioare pentru elevi. Motivaţia izvorăşte din dorinţa rezolvării unora dintre problemele învăţării şi ale randamentului şcolar. Empatia învăţător - elev e un prim pas în rezolvarea problemelor date. Însă, atâta timp cât datele problemei sunt mai apropiate de interesele lor zilnice, de ceea ce le place: poveşti, animale, desene, rezolvarea va fi făcută cu mai multă plăcere.

Jocul îşi păstrează actualitatea în ciclul primar, ca o activitate plăcută, atractivă, prin care se realizează obiectivele învăţării. Când învăţarea este realizată prin joc, plăcerea copilului este mai mare, interesul mai viu, iar activitatea de învăţare este mult mai uşoară, creează anumite legături între copii şi rezultatul activităţii este impresionant.

Jocul intercalat în procesul instruirii are calitatea de a motiva şi stimula puternic elevii, mai ales în clasa I, când încă nu au apărut interesele pentru activitatea matematică.

Important este ca în eforturile sale de a îmbogăţi comunicarea didactică, învăţătorul să nu uite că ,,*nu tot ce se spune se aude, nu tot ce se aude se înţelege şi ceea ce se înţelege nu depinde numai de noi*"(L. Şoitu).

Utilizând jocul didactic în orele de matematică reuşim să îmbinăm utilul cu plăcutul, abstractul cu concretul, iar elevii îşi vor însuşi cunoştinţele cu mai multă uşurinţă şi cu plăcere.

IMPACTUL LUMII CONTEMPORANE ASUPRA EDUCAŢIEI

Prof. Aura NEDELCU
Grup Şcolar Construcţii de Maşini Colibaşi

Ca fenomen social, educaţia îşi schimbă finalităţile şi conţinuturile, formele de organizare şi realizare, ca şi metodologiile, odată cu evoluţiile realizate în plan social global. Adaptabilitatea şi autoreglarea educaţiei la problematica societăţii, a spaţiului social în care se derulează, condiţionează semnificaţia si eficienţa ei. Totodată însă, educaţia – la rândul ei – îndeplineşte un rol activ în dezvoltarea societăţii, pe care o influenţează. Ca principal factor de formare a resurselor umane necesare tuturor sectoarelor vieţii sociale, educaţia se constituie şi ca unul dintre factorii de dezvoltare a societăţii. Cu alte cuvinte, schimbarea societăţii implică nevoia unor reconsiderări în modul de realizare a educaţiei astfel ca aceasta să ofere un cadru adecvat de dezvoltare a personalităţii omului si să satisfacă exigenţele societăţii. Din perspectiva acestei relaţii cu dublu sens, activitatea de educaţie trebuie privită ca o construcţie a unui model interior de cunoaştere, apreciere şi acţiune în raport cu lumea în care trăim şi ca reconstrucţie continuă a acestui model, devenind o formă de adaptare a omului la lume şi a lumii la om.

Având in vedere că în perioada actuala societatea românească presupune schimbări în toate planurile sociale (politic, economic, cultural etc.), este firesc că în sistemul de educaţie să se producă reconsiderările pe care le reclamă edificarea unei societăţi democratice. Ele privesc toate componentele şi laturile activităţii de educaţie, de la organizare şi structuri instituţionale până la finalităţi, de la conţinuturi până la metodologii de lucru.

Atitudinile adoptate în această direcţie, privind rolul educaţiei în rezolvarea problemelor lumii contemporane, sunt dintre cele mai diferite. Ele se distribuie pe un registru care exprimă, pe de o parte, o poziţie sceptică, conservatoare, de neîncredere in puterea educaţiei de a îndeplini un rol important în această direcţie, manifestând rezerve şi chiar împotrivire faţă de înnoirile ce se impun în domeniul educaţiei, iar pe de altă parte o atitudine optimistă, constructivă, militând pentru regândirea şi adaptarea sistemului de educaţie în consonanţă cu exigenţe actuale şi viitoare ale vieţii sociale. Pe această poziţie se situează numeroasele studii şi lucrări care îşi propun să găsească şi să ofere răspunsuri adecvate diferitelor sfidări ale societăţii contemporane. În cadrul acestor soluţii posibile pot fi incluse şi "noile educaţii", adică noile tipuri de conţinuturi şi obiective educaţionale menite să adapteze sistemele educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane.

Tradiţional, conţinutul învăţământului a fost alcătuit dintr-un număr relativ restrâns de surse care fac trimitere la principalele componente ale experienţei social-istorice tezaurizate în cultură: ştiinţe, arta, morala, limba (ca principal mijloc de comunicare). Schimbările în domeniile menţionate se produceau relativ lent. Ca urmare, curriculumul şcolar constituia o entitate fixă, puţine schimbări se produceau, şi acestea la intervale de timp mari.

In contemporaneitate, începând cu a doua jumătate a veacului trecut, ritmul schimbărilor a devenit mai alert ca oricând. Veacul 20 şi-a schimbat numele la intervale scurte, ca veac al celei de a doua revoluţii industriale, al cuceririi spaţiului cosmic, al electronicii şi al mijloacelor computerizate, toate acestea fiind însoţite de consecinţe pentru cele mai multe domenii ale vieţii sociale, inclusiv pentru educaţie. Progresele înregistrate în planul cunoaşterii umane, cu toate efectele care le însoţesc, antrenează nevoia de regândire al rolului scolii, al educaţiei în general, în dinamica progresului socio-economic, în pregătirea omului de către societatea de azi şi de mâine are nevoie, făcând necesare reconsiderări – uneori substanţiale – în finalităţile şi conţinuturile educaţiei, ca şi în modurile de realizare a acesteia. După cum remarcă unii autori, punerea sub semnul întrebării a multor componente ale sistemului şcolar este, în vremea noastră, un fenomen general şi obişnuit.

Formarea omului pentru schimbare va trebui să constituie o preocupare esenţiala a şcolii de mâine, nu este suficientă pregătirea tineretului pentru a se adapta la schimbare, prin educaţie el va trebui să înveţe să prevadă schimbările în scopul de a le orienta şi a le stăpâni.

In esenţă, conţinuturile educaţiei, în primul rând ale educaţiei şcolare, nu mai pot fi definite static, sub influenţa unor cerinţe trecute. Atât dezvoltarea cognitivă, cât şi maturizarea efectivă a omului epocii contemporane, cer o raportare constantă la realităţile contemporane. Elementele principale ale acestei realităţi privesc evoluţia tehnologiei şi a informaticii, cu impactul acestora asupra profesiunilor, dezvoltarea ştiinţelor sociale şi umane, cu multitudinea rolurilor pe care omul societăţii contemporane este chemat să le îndeplinească, precum şi necesitatea unei formări anticipate care îi conferă individului capacitatea de adaptare la schimbări viitoare.

Aceasta priveşte, printre alţi factori sociali, dar nu în ultimul rând, şi sistemul educaţional, întrucât fiinţa umană este aceea care provoacă această problematică, după cum tot ea este aceea care trebuie să o stăpânească, să o analizeze.

În perspectiva acestui deziderat, este necesar ca toate componentele principale ale activităţii de instrucţie si educaţie să fie regândite: finalităţile, conţinuturile, metodologiile, relaţiile educaţionale etc.

MANAGEMENTUL DEFECTUOS ŞI CONSECINŢELE SALE ÎN MEDIUL ŞCOLAR

Prof. Aura NEDELCU
Grup Şcolar Construcţii de Maşini Colibaşi

Este binecunoscut faptul că de calitatea "dialogului" educaţional, respectiv a relaţiei profesor-elev, depinde în mare măsura efectul muncii educative a profesorului. Atunci când se destructurează armonia, când climatul din clasa este tensionat, când indiferenţa este atitudine evidentă, sancţiunile sunt atribuite fără prea mult discernământ iar ironia, ridiculizarea se îmbină cu aroganţa, autoritarismul (chiar despotismul), nervozitatea, poate şi un ton duşmănos şi multe alte aspecte din nefericire destul de frecvente în şcolile româneşti, putem vorbi indiscutabil de "management defectuos".

Consecinţele acestor atitudini nu întârzie să apară sub forme mai mult sau mai puţin grave. O serie de atitudini ale profesorului pot determina comportamente dezadaptative ale copiilor; lipsa de interes pentru problemele personale, pentru trăirile, sentimentele acestora, comportamentul stereotip şi sancţionarea cu notă mică fără să ţină cont de efectul psihologic al conduitei lor. Se ştie că nu întotdeauna un răspuns incorect sau mai puţin corect înseamnă lipsă de pregătire. Uneori se poate datora unei emoţii puternice, alteori este efectul suprasolicitării sistemului nervos sau al unor probleme familiale. Cuvinte ca „nu eşti bun de nimic", „nu vei realiza nimic în viată", pot marca definitiv sufletul sensibil al copilului, pot declanşa manifestări nevrotice, comportamente deviate. Năruind, prin lipsa de tact pedagogic şi afirmaţii necontrolate, visurile copiilor, profesorul poate provoca un caz tipic de didactogenie, conflicte de adaptare ce pot duce la închistare şi izolare, la agresivitate sau chiar la acte mult mai grave. Un zâmbet cald face mai mult decât o notă mare. Elevul se poate simţi stresat in fata profesorului care, la rândul lui poate fi stresat de probleme personale, pe care nu le poate depăşi, chiar dacă este conştient de nevoia copiilor de afectivitate, de voioşie şi căldură.

Favoritismul, care se practică şi acum, în era informatizată, reprezintă o alta sursă de derută morală pentru elevi şi chiar suferinţă şi se adaugă la lista cauzelor ce pot avea consecinţe nedorite, uneori de lungă durată, asupra psihicului elevului.

Experienţa scolii a dovedit că nu toţi copii reacţionează la fel, deoarece intervin factorii individuali ai personalităţii fiecăruia. Inadaptarea comportamentală a unor elevi rezultă, de obicei, din interacţiunea acestor cauze individuale cu cele sociale în anumite condiţii favorizante.

Consecinţele acestor atitudini pot fi sintetizate nu neapărat în funcţie de gravitatea lor ci, mai ales, în funcţie de factorii cu care se relaţionează şi în funcţie de care apar fenomenele de inadaptare concretizate în forme ca: oboseală, stres, frustrare, lipsă de motivare, violenţă, minciuna, neatenţia, abandon şcolar, copiatul la ore, fumatul ostentativ, refuzul de a saluta, impertinenţa, înşelăciune, nesupunere, limbaj verbal şi nonverbal obscen, jignitor, vagabondaj, droguri, tâlhărie, etc.

Factorii ce pot provoca asemenea comportamente sunt:

1.factori individuali ce ţin de resursele personale ale fiecărui copil în care se includ:

a) factori ereditari (deficienţe intelectuale, hiperemotivitate, rezistentă scăzută la frustrare, labilitate afectivă, potenţial agresiv ridicat, autism)

b) particularităţi ale personalităţii in formare (dezvoltarea unor obiceiuri si a unor trăsături de caracter reprobabile, carente in educaţia primita)

2. factorii externi includ:

a) deficiente de climat familial (relaţii tensionate, conflictuale, reprimatoare si tot tipul de atitudini ale părinţilor faţă de potenţialul copiilor)

b) factorii de ordin şcolar (subaprecierea sau autoaprecierea capacităţilor reale ale elevilor, favoritismul, ce conduce la pierderea încrederii de sine, relaţiile tensionate, conflictuale în familie, şcoală, grup social, pierderea încrederii celorlalţi).

LECTURA ÎN RÂNDUL TINERILOR, UN SUBIECT SF?

Florina OPREA

O cincime dintre copiii români nu merg la grădiniţă, o treime dintre absolvenţii de liceu nu se mai obosesc să susţină bacalaureatul, iar un sfert dintre şcolari nu sunt capabili să rezolve nici măcar probleme elementare de matematică.

Învăţământul românesc îşi menţine rezultatele mediocre, comparativ cu sistemele din state precum Ungaria, Cehia sau chiar Bulgaria, cei care ar trebui să fie beneficiarii acestuia, preferând în proporţie de 20% să nu îşi ducă studiile la bun sfârşit. Situaţia reiese din raportul privind Starea Învăţământului, elaborat de Ministerul Educaţiei Conform documentului, ce a fost înaintat Parlamentului spre dezbatere, România se află pe ultimele locuri în Europa în privinţa raportului dintre numărul de elevi şi studenţi din sistem şi numărul total al tinerilor care au vârsta necesară şcolarizării.

Astfel, rata de participare la toate nivelurile de educaţie înregistrată de România este de numai 56%, faţă de media UE de 63%, mai prost decât România stând doar Bulgaria şi Cipru (55%). Culmea, în timp ce ministerul se laudă cu faptul că abandonul şcolar a scăzut, în anul 2007-2008, cu 0,1%, atingând procentul de 1,9%, pe unele paliere, cum ar fi învăţământul profesional, acesta a ajuns la un nivel record pentru ultimele două decenii: 8,5%.

Cauzele sunt: starea materială precară a părinţilor, lipsa de atracţie a meseriilor pentru şcolari precum şi nehotărârea elevilor de a urma un anumit drum în viaţă, mulţi schimbându-şi din mers opţiunile şcolare. De ce nu mai citesc elevii în ziua de azi, este o întrebare pe care şi-o pun mulţi: părinţi, profesori, chiar elevi. Şi este o întrebare la care, probabil, cei mai mulţi răspund într-un mod favorabil propriei persoane, favorabil posturii în care se află. Profesorii sunt de parere că elevii poartă mare parte din vină, părinţii cred că profesorii - şi modul în care aplică programa – sunt cei din cauza cărora copii lor nu mai citesc. Cât despre elevi, ei ori evită tacticos răspunsul la aceasta întrebare, ori fac precum ceilalţi: dau vina pe oricine altcineva. Lipsa interesului faţă de lectură nu este un fenomen apărut peste noapte, iar ea este perfect explicabilă prin cîteva coordonate ce ţin de păşirea în era unei civilizaţii a vizualului, în care televizorul şi calculatorul reuşesc să ofere mult mai mult decît o făcea pînă acum pagina scrisă este una dintre ele. Realitatea virtuală şi imaginile de sinteză i-au cucerit definitiv şi irevocabil pe copii, "reuşind", ca efect colateral, să-i îndepărteze şi de filele cărţilor.

Astăzi, singurele volume care mai stîrnesc interesul copiilor şi tinerilor sunt cele din programa şcolară. Obligativitatea, notele de la şcoală şi mai ales faptul că ele contează în diverse alte evaluări îi determină pe şcolarii de diverse vîrste să le parcurgă, să le foileteze ori să le citească în rezumat pe internet. Dar vina nu trebuie căutată numai în grădina elevilor. La fel de adevărat este faptul că, adesea, bibliografia e astfel concepută încît se află foarte departe de gustul şi preocupările destinatarilor săi. E drept că, pentru a înţelege procesul de evoluţie a literaturii române, trebuie citiţi cronicarii, Costache Negruzzi şi Alecu

Russo etc., numai că scrierile acestora sunt atît de diferite de preocupările adolescenţilor de azi încît îi îndepărtează încă şi mai mult de lectură. Elevii nu mai citesc în prezent pentru că literatura din biblioteci nu le mai reflectă aspiraţiile.

În trecut cărţile erau extrem de peţioase costând o avere, fiind respectate pentru ceea ce transmiteau şi informau în comparaţie cu zilele în care trăim, când tinerii preferă să folosească cele mai cunoscute motoare de căutare pe internet decât să meargă la bibliotecă şi să stea ore în şir cu cartea în mană, obosindu-şi ochii şi ajungând târziu acasă.

Bibliografia şcolară chiar dacă este obligatorie, nu este citită în totalitate ci doar parţial, acest lucru determinându-i pe profesori să apeleze la metode tehnologice reuşind astefel să-i determine pe elevi să se informeze.

Cărţile sunt asociate cu sistemul educaţional - plictisitoare şi ineficiente, demodate ca şi mijloc de informare, comparativ cu alte mijloace de informare mai facile de atingere a obiectivelor.

De obicei tinerii preferă să citească reviste, documentare, benzi desenate sau să ,,răsfoaiscă un site" în loc să stea ore în şir cu o carte care oricum nu prea le atrage atenţia şi oricum face parte din lectura obligatorie pentru şcoală. Mulţi dintre elevi se plâng cum ca lectura este o pierdere de timp, fiind priviţi în anturaj ca un prost sau un ,,tocilar" apelativ ce îi agasează extrem de mult. Întrebarea care se pune este dacă ai făcut ceva mereu din obligaţie după ce te eliberezi mai vrei să continui? Cititul e o activitate care, făcută din plăcere, implică total mintea şi sufletul, e aventură, descoperire, entuziasm şi bucurie. Lectura e una din puţinele activităţi care ne deschid mintea la idei noi, ajutându-ne în acelaşi timp să descoperim lumea, oamenii şi pe noi înşine. Poate că exagerez, însă cred că şcoala, în loc să ne apropie de lectură, pune cărţile pe un piedestal unde doar câţiva au privilegiul să ajungă. În loc să îţi deschidă mintea, ţi-o închide, forţându-te să accepţi şi să memorezi interpretări care nu îţi aparţin. Mă gândesc la mai multe soluţii la această problemă, una din ele fiind cum ar fi dacă li s-ar spune elevilor să aleagă ei ce citesc.

Să meargă fiecare într-o librărie şi să aleagă o carte care îi interesează. Dacă le place, să o citească. Dacă nu, să o lase la o parte şi să caute alta, până găsesc ceva care îi pasionează, în care găsesc ceva bun pentru ei. Să aibă dreptul să sară peste pasajele care îi plictisesc şi să abandoneze o carte dacă nu corespunde cu interesele lor. Oare cum ar fi?

O altă soluţie ar fi, exemplul personal dat de parinţi, ca şi modalitate de motivare. Ma întreb oare câti elevi şi-au văzut parinţii citind? Câti elevi au discutat cu parinţii lucruri utile acestora, pe care ei le-au aflat din cărţi?

DEMOCRAŢIA ÎN ŞCOALĂ

Prof. Paul MUSTAŢĂ
Şcoala Generală "George Topârceanu"

Elevul ciclului gimnazial este în plin proces de acumulare a cunoştinţelor şi formare a personalităţii care începe să se contureze.

Aspectele comportamentului în colectiv şi societate se diferenţiază pregnant spre sfârşitul ciclului, când caracteristici ca iniţiativa şi atitudinea critică devin mai puternice, dar cu un grad de subiectivitate mare, datorat în parte lipsei capacităţii de argumentare care, obiectiv, este în formare. (Vrând-nevrând, trebuie să constatăm că această capacitate în formare este afectată negativ de folosirea neraţională a internetului - messenger-ul, site-ul referate.ro, jocurile, de un din ce în ce mai mare număr de elevi, în detrimentul lecturii).

Aspectele comportamentului care fac obiectul autodeterminării - al poziţiei democratice în interiorul clasei, al şcolii, al comunităţii- se manifestă corect doar în cazuri rare, de obicei fiind nevoie de canalizarea energiilor.

Aspecte privind autoorganizarea la nivel de clasă, consider că trebuie îndeaproape şi cu atenţie supravegheate de profesor, pentru eliminarea - în primul rând - a factorilor subiectivi. Elevii sunt capabili să-şi aleagă opţionalul, să-şi aleagă responsabilii, să argumenteze alegerea, să motiveze opţiunea, pot face propuneri de activităţi pentru care sunt motivaţi şi conlucrează pentru realizarea acestora (programe artistice, concursuri sportive, excursii, vizite, drumeţii) doar în limita cunoştinţelor lor, profesorul având aici un rol important în privinţa lărgirii orizontului lor de cuprindere, la bază fiind noţiuni uşor de asimilat, având în vedere motivarea: teme atrăgătoare, traseu interesant, echipament folosit, reguli de respectat, finalitate urmărită, etc.

Un exerciţiu democratic eficient este alegerea şefului clasei, a responsabilului sportiv, reprezentantului în Comitetul Eco-şcoală, a reprezentantului clasei în Consiliul elevilor şcolii; exprimarea preferinţelor privind disciplinele opţionale constituie un element important autodeterminat.

Votul pentru aprecierea ideilor, precedând acţiunea, este extrem de eficient, cu condiţia explicării semnificaţiei modului de exprimare/argumentare şi a consecinţelor actului/acţiunii în sine.

Câteva alte elemente de practică democratică în şcoală consider că sunt:

- alegerea colegului de bancă;
- colaborarea şi exprimarea ideilor la gazeta de perete (actualizată cel puţin săptămânal), în revista şcolii, în emisiunile staţiei de radioamplificare- vizând viaţa şi activitatea de elev, dar şi acţiuni în planurile comunităţii adulţilor (inclusiv critică vis a vis de necesităţile directe percepute de comunitatea elevilor, mergând până la realizarea integrală a unora dintre acestea chiar şi numai cu scopul de a atrage atenţia);
- posibilitatea intervenţiei directe în amenajările ambientale din şcolală, clasă, curtea/parcul şcolii;
- opţiunea activării în diverse colective (redacţie - revista şcolii, revista clasei, revista cercului, gazeta de perete; echipe sportive, grupuri artistice, cercuri pe discipline, etc.;
- posibilitatea activării în organizaţii specifice cum este Asociaţia sportivă şcolară sau organizaţia „Cercetaşii României", afiliată mişcării „Scout" internaţionale, organizaţie structurată pe nivele de însuşire a unor cunoştinţe şi a realizării unor activităţi - în cadrul regulamentului acceptat la înscriere şi în funcţie de vârstă/clasă.

Fără a avea pretenţii de exhaustivitate, cele prezentate constituie o paletă de modalităţi prin care actul democratic se face resimţit direct de elev şi care determină un impact puternic, la vârsta acumulărilor cantitative şi în mod deosebit calitative, sub directa, atenta şi intransigenta asistenţă (şi deseori intervenţie) a profesorului; nuanţat, este de la sine înţeles că toletanţa va fi permanent prezentă.

Amploarea exersării actului democratic şi nu numai, depinde de pregătirea, de experienţa, de tactul şi măiestria pedagogică a fiecărui dascăl, dar, mai ales, de nivelul dorinţei/motivaţiei care determină implicarea acestuia (nu doar activitate „funcţionărească") într-un sistem care pregăteşte resursa umană viitoare, sistem declarat ani de-a rândul prioritar în România, sistem ale cărui rebuturi nu pot fi reciclate; ele se întorc împotriva societăţii, a siguranţei, progresului şi prosperităţii acesteia.

Vom avea comunităţi formate din oamenii pe care îi creştem, instruim şi educăm; vom avea comunităţile pe care le merităm noi toţi, „de la Vlădică până la Opincă!"

CULTIVAREA INTERESULUI PENTRU CARTE

Înv. Elisabeta TĂNĂSESCU
ŞCOALA NR.1 „LIVIU REBREANU" MIOVENI

Omul îşi însuşeşte treptat, din cea mai fragedă copilărie, limba poporului în mijlocul căruia trăieşte, şi o foloseşte în relaţiile sale cu ceilalţi. Grija pentru educarea limbajului, pentru însuşirea limbajului, pentru însuşirea regulilor limbii şi îmbogăţirea vocabularului, orizontului de cunoaştere, trebuie să constituie o preocupare permanentă a părinţilor şi a educatorilor.

O modalitate de realizare a acestui lucru este lectura suplimentară, faţă de care, în ultimul timp, în mod îngrijorător, elevii nu mai simt o atracţie deosebită, aceasta fiind înlocuită cu alte mijloace de informare care îi solicită mai puţin.

La clasele I - IV lectura nu mai apare ca obiect de studiu de sine stătător. Poate şi acesta este un motiv pentru care elevii refuză efectiv să citească. Textele suport întâlnite în manuale, texte pe care elevii au obligaţia să le citească, nu sunt suficiente pentru a trezi interesul copilului pentru lectură. De aceea trebuie găsită o serie de modalităţi care să trezescă în elev dorinţa de a citi, nu obligaţia.

O soluţie ar fi crearea unei biblioteci a clasei şi înzestrarea acesteia cu cărţi, ziare, reviste la care elevii să aibă acces oricând. Cartea trebuie să devină prietena copilului de la cea mai fragedă vârstă. Ea îl ajută să parcurgă căile cunoaşterii. Cu ajutorul ei copilul intră în posesia instrumentelor care-l vor ajuta să descopere realitatea înconjurătoare.

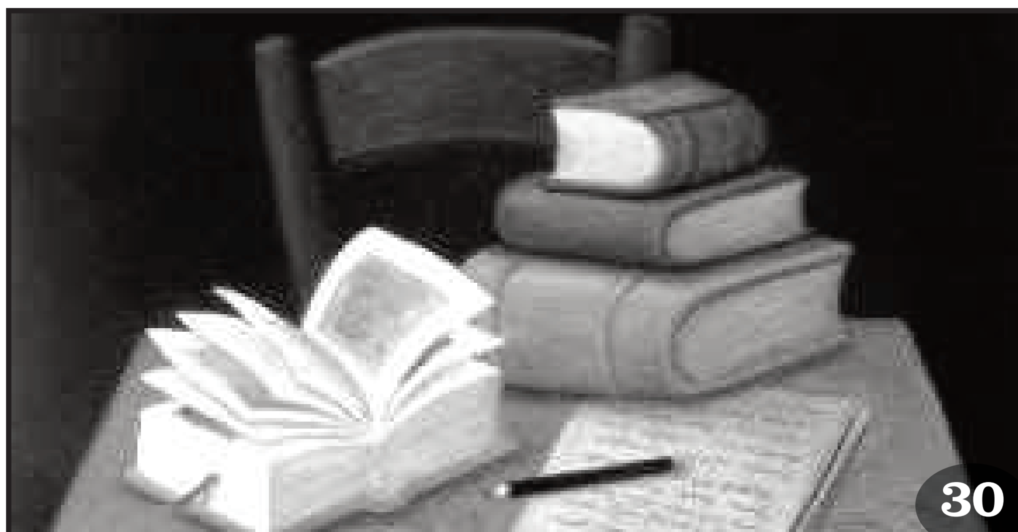
Pentru al determina să vadă în carte cel mai bun prieten, nu duşman, e bine să reflectăm asupra modului de organizare a acestei biblioteci şi a activităţilor legate de ea. Felul în care realizăm aceasta poate avea o influenţă decisivă asupra copilului.

Iată ce aş recomanda eu :

- Aşezarea cărţilor pe rafturi să fie făcută la nivelul de acces al copiilor, cu faţa spre ei, astfel încât şi cei mai scunzi dintre ei să le poată vedea;
- Învăţătorul trebuie să-i înveţe pe elevi cum să utilizeze cărţile şi va urmări permanent modul în care aceştia o fac;
- Prin realizarea acestei biblioteci, copiii au posibilitatea de a împrumuta oricând o carte, o revistă şi vor fi chiar încurajaţi, îndemnaţi, sugerându-li-se să le studieze împreună cu un coleg, prieten sau acasă cu familia;
- Şi părinţii trebuie să fie familiarizaţi cu aspectele legate de folosirea unei cărţi, dar şi cu modalităţile prin care îl putem apropia pe elev de carte, îi putem trezi dorinţa pentru lectură;
- Biblioteca va fi periodic împrospătată cu câte o carte nouă; înainte de a fi citită, ea va fi prezentată, pentru a trezi acestora interesul;
- Elevii vor fi învăţaţi să-şi aleagă singuri cărţile după criterii propuse de învăţător dar ţinându-se cont şi de sugestiile lor.

Contactul cu cartea nu trebuie lăsat la întâmplare. Este bine ca zilnic, elevii să citească cincisprezece – douăzeci de minute dintr-o carte. Acest scurt moment de lectură înseamnă foarte mult pentru adultul de mâine.

În afara faptului că deschide calea cunoaşterii cartea contribuie la punerea în valoare a propriei personalităţi pe care o va modela şi îmbogaţi.

CE SĂ NU TOLERĂM COPIILOR ÎN FAMILIE

Înv. Florian BERECHET
Şcoala Generală "George Topârceanu"

Se poate afirma că una dintre crizele semnificative ce se impune prezentului, este carenţa în educaţie, cei 6-7 ani de acasă" constituind o sintagmă deziderat cu repercursiuni în devenirea unei personalităţi integre, model al societăţii „Profesiunea de părinte" nu are sensul proverbial al „florilor de măr"; familia - dublată metodic de educatoare oferă cursului primar un „preparat" cu suficient de multe „ingrediente", care să faciliteze demersul unei prestaţii didactice de succes, evitând eşecul şcolar.

De regulă, soluţionarea problemelor se produce în conformitate cu temperamentele părinţilor şi copiilor - eroare! Dat fiind că nicio pedagogie nu poate substitui raţiunea şi bunul simţ.

Vom insera şi analiza câteva dintre manifestările negative, oferind sugestii în scopul prevenţiei şi profilaxiei.

Egoismul nu este ceva înnăscut, permanent şi nemodificabil (ca şi altruismul ori ipocrizia), ci, îndeobşte, un rezultat al răsfăţului. Spre a nu-l amâna, părinţii satisfac micuţului toate poftele, devenind sclavi ai voinţei lui. Mai întâi trebuie să renunţe la comportarea greşită de a considera copilul „soarele" familiei, ceilalţi membrii fiind determinaţi să graviteze-n jur aidoma planetelor. Privind viaţa cantr-o oglindă, să nu se vadă doar pe el, ci să considere că sunt şi alţii la fel de merituoşi. A pune copilul să trăiască în confort excepţional, în respect faţă de toanele lui, înseamnă a-i pregăti calea egoismului, simulând altruismul. Unui copil nu trebuie să-i exaltezi amorul propriu, prin lăudare exagerată, oricâte calităţi ar avea.

În sfaturile date studenţilor, PAVLOV a spus: „Nu vă lăsaţi copleşiţi de orgoliu. Din cauza lui, veţi persevera acolo unde ar trebui să cedaţi, veţi pierde şi măsura obiectivităţii".

Alintarea exagerată trimite la faza anormală de răsfăţ. E mai just să se manifeste în faţa copilului o purtare caldă, drăgăstoasă şi moderată, chiar dacă drămuirea sentimentelor nu-i simplă. Dându-i-se satisfacţie la toate toanele, el ajunge treptat tiranul familiei. Pruncul nu trebuie crescut într-o atmosferă de adoraţie, lipsă de respect, ci trebuie sfătuit să nu aibă o atitudine nedelicată vizavi de cei din jur. De pildă, tatăl savantului Victor Babeş nu admitea răsfăţarea copiilor, era sever cu ei, dar avea grija educaţiei lor. Aceştia erau disciplinaţi când lucra părintele, şi comunicau în şoaptă.

Frecvent, în mod inconştient, părinţii învaţă copiii cu minciuna. Când promisiunile mincinoase se repetă, copilul nu mai are încredere şi, la rându-i, minte.

El devine o copie a celor auzite şi a sistemului educativ oferit de familie. Exemple negative:

- tatăl îşi învaţă fiul că, dacă va fi căutat, să răspundă: „nu e nimeni acasă".
- mama dă bani de buzunar fiicei, adăugând: „să nu afle tata; se favorizează minciuna şi se satisface pofta de risipă a veniturilor.
- copilul e învăţat să motiveze absenţa nemotivată dintr-o zi, anunţând că e bolnav. Trăsăturile negative ale caracterului mincinos se pot modifica prin formarea unor calităţi psihomorale de valoare superioară. Sunt situaţii la cei mici când intervine imaginaţia, ei nu sesizează diferenţa dintre posibil şi imposibil.

Comparativ cu ambiţia, ca sentiment constructiv şi creator, încăpăţânarea este străduinţă neraţională întro comportare negativă, e un defect. Ea începe să se dezvolte cam la 2 ani. Părinţii încăpăţânaţi vor creşte odrasle asemenea. Ca morala şi cearta să reuşească, trebuie să nu fie pe ton aspru; educatorul trebuie să fie raţional, să nu-şi descarce nervii pe cel mic. Dacă vina e recunoscută şi se promite îndreptare, părintele trebuie să se declare mulţumit. Jocul cu semeni paşnici şi frecventarea grădiniţei, au influenţă fastă.

Obligatorie pentru adulţi este atitudinea fermă: NU ESTE NU, IAR DA SĂ FIE DA!". E o greşeală ca minorul să fie corupt prin daruri, el va repeta accesele de negativism, ştiind că sunt răspândite.

Constrângerea nu trebuie să fie brutală, există pedepse blânde, dar usturătoare (refuzul de a-l plimba, de a se juca cu prietenii, ori altă dorinţă - au valoare educativă).

Nici un procedeu de educare, oricât ar fi el de inteligent şi alintat, nu egalează puterea exemplului. Să generalizăm MODELE în viaţa puiului de om: familie, grădiniţa, şcoala, selectate din mediul înconjurător, lecturi, mass-media - fapt ce conferă perspectivă frumoasă de împlinire spirituală.

PORTUL POPULAR ROMÂNESC

Inst. Gabriela TUDOR
ŞCOALA NR.9 PITEŞTI

Portul românesc, ca trasături generale are aceeaşi asemănare pe tot cuprinsul ţării, având desigur deosebiri de amănunte, cu schimbari de formă, croială, sau doar de modul de folosire a pieptănăturii şi a podoabelor. El are ca trăsătura esenţială unitatea în varietate, diferitele costume fiind caracteristice regiunilor si zonelor respective.

PORT MOŞTENIT DE LA STRĂMOŞI

Portul popular românesc îşi găseşte rădăcinile în portul strămoşilor noştri traci, geţi şi daci şi se aseamană cu cel al popoarelor din Peninsula Balcanică, desigur cu deosebirile care constau în amanunte decorative şi colorit. În decursul istoriei, structura şi evoluţia costumului popular românesc şi-a păstrat nealterate caracteristicile esenţiale.

Domeniul ţesăturilor este alcătuit din cel mai mare număr de piese; dar şi de cunoştinţe cerute celui ce practică acest meşteşug. Fragmente de ţesături au fost descoperite datând încă din epoca bronzului pe teritoriul ţării noastre, mai precis amprente ale acestora au fost găsite pe fundul unor vase din perioada respectivă. Dar pentru a înţelege mai bine misterele acestei vechi îndeletniciri, trebuie să ştim cine erau cei ce ţeseau.

MEŞTEŞUG PRACTICAT DE FEMEI

Ei bine, acest meşteşug a fost practicat de femei. Ele erau cele care cultivau, pe suprafeţe mici de pământ, inul şi cânepa. De la semănat şi până la recoltat, ţărăncile erau cele care îngrijeau aceste culturi.

Grijile femeilor erau în principal hainele şi ţesăturile din interior. Primele care atrag atenţia dintre ţesături sunt hainele. Purtate în văzul tuturor, ele atrag atenţia prin măiestrie şi diversitate. Fiecare zonă etnografică a avut un specific, piesele de port fiind mărci de recunoaştere a membrilor comunităţii, mijloace de apreciere a vârstei şi a stării sociale.

Portul ţărănesc avea ca cea mai răspândită piesă cămaşa. Lungimile ei variază, uneori până ceva mai jos de brâu, alteori până la glezne. Partea de sus a camaşilor este bogat decorată, la femei această decoraţiune ajungând să acopere masiv porţiunea de peste umeri. Pe cap femeile purtau basma sau maramă din fir de borangic. De acum încolo ea nu mai poate intra în biserică decât cu capul acoperit. Bărbaţii purtau pe cap căciula cea mai mare parte a anului. Chiar după moarte, erau îngropaţi cu căciula pe cap, pentru a o purta şi în lumea de dincolo.

Aceste două elemente amintite până acum, acoperământul de cap, la femei, şi cămaşa, atât la femei cât şi la bărbaţi, au o folosinţă specială: năframa era folosită la nuntă, ca semn al transformării tinerei fete în femeie casatorită, dar aceeaşi năframă era pusă în bradul de pe mormântul celui mort necăsătorit. În picioare încălţămintea obişnuită era opinca, pusă peste obiele, învelitoare din benzi de ţeşătură din lână, ce apară piciorul

LOCUINŢELE ERAU ÎMBRĂCATE ÎN ŢESĂTURI

Interiorul locuinţelor ţărăneşti era cu adevărat "îmbrăcat". Ţesăturile aşezate în interior erau prezente atât în casele ţărăneşti, cât şi în cele boiereşti, Când se mutau dintr-un loc într-altul, luau cu ei în principal interiorul, ce consta în chip esenţial din tesături.

Casa era îmbrăcată cu peretare, ce erau ţesute pe lăţimea războiului de ţesut şi pe lungimea peretelui camerei; de obicei aceste peretare erau aşezate pe partea de cameră unde se află şi patul. Mai târziu aceste obiecte de decor interior au început a fi prinse unul de altul, pe toată lungimea lor, şi în timp nu au mai fost puse pe perete, ci direct pe jos, dând astfel naştere covoarelor. Decorul peretarelor se recunoaşte prin alternarea dungilor paralele, perpendiculare pe lungimea piesei, şi prin lipsa chenarului decorativ. Cand dimensiunile caselor ţărăneşti cresc, aceste piese de decor încep a fi prinse unele de altele. Bârnele caselor, în interior, sunt şi ele acoperite cu frumoase ţesături, culorile vii alternând cu cele mai şterse, dând astfel naştere unui decor de o rară frumuseţe. În timp motivele geometrice dispar, ele fiind înlocuite cu cele florale.

Multe din tainele acestui meştesug s-au pierdut; multe tradiţii s-au schimbat. Toate cunoştintele legate de ţesături sunt păstrate de meşteri anonimi, de fiecare ţărancă ce trebuia să ştie să toarcă şi să ţească înainte de a avea o familie. Şi ea nu învaţă din cărţi, ci de la femeile din sat.

Multe poate au pierdut semnificaţia ţesăturilor, dar ţărăncile vârstnice încă mai ştiu, spre exemplu, că anumite motive trebuie să fie pe cămăşa unui ginere. Concepţia despre lume a oamenilor din trecut s-a schimbat, nu a stat pe loc. Încă din veacul trecut ea s-a destramat, încetul cu încetul.

CUPRINS

Consiliul Local, Primăria orașului și Centrul Cultural Mioveni, vă urează o primăvară frumoasă plină de zâmbete, căldură sufletească și multe realizări!

Primarul orașului Mioveni,
Ion GEORGESCU

CENTRUL CULTURAL MIOVENI

STR. TUDOR MUŞATESCU,BL. V2B, PARTER
TEL/FAX: 0348.445.856
E-MAIL: centrulculturalmioveni@yahoo.com
SITE: www.centrulculturalmioveni.ro
Director: ARGENTINA CULCUŞ

TIPĂRIT LA:
S.C. UNIVERSAL COLOR S.A.

